НАРОДНА АРМІЯ

7 червня, 2018

#23 (5555)

КОМАНДА НЕСКОРЕНИХ!

Визначено склад національної збірної, яка представлятиме Україну на «Іграх нескорених», що цього року відбудуться 20-27 жовтня в австралійському Сіднеї стор. 3

INVICTUS GAMES SYDNEY 2018

ЩО РОБИЛИ «Ани» В НЕБІ НАД ДОНБАСОМ

У ТИЛУ ВОРОГА ЕКІПАЖІ ВІЙСЬКОВО-ТРАНСПОРТНОЇ АВІАЦІЇ ВИКОНУВАЛИ ЗАВДАННЯ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ПРАКТИКУВАЛИ РАНІШЕ

стор. 16

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

РОСІЯ ПРОДОВЖУЄ СВОЮ ПОЛІТИКУ ФАЛЬШИВИХ НОВИН

«Просто не вірте російським ЗМІ. Це є проста відповідь. Росія продовжує свою політику фальшивих новин, включаючи звинувачення у фашизмі. Ці звинувачення дуже небезпечні для демократії, і ми повинні боротися з цією проблемою фальшивих новин», — заявив Президент Петро Порошенко в інтерв'ю іспанському виданню El Pais. Таку думку глава держави висловив, відповідаючи на запитання, що російські ЗМІ, зокрема РТ і «Спутник» порівняли нинішню ситуацію в Україні з нацистською Німеччиною і стверджували, що український парламент прославляє фашизм, йдеться на сайті глави держави.

«Весь світ є випробувальним майданчиком для російської політики фальшивих новин»

Відповідаючи на запитання, що після перемоги на виборах керівник телеканалу РТ називала Володимира Путіна «вождем», Петро Порошенко звернув увагу на те, що німецькою «вождь» перекладається як «фюрер» і нагадав: «Ми, українці, були тими, хто найбільше постраждав під час Другої світової війни. У нас є генетична пам'ять про фашизм».

Глава держави також відповів на запитання про те, що Україна була випробувальним майданчиком для фальшивих новин, які потім поширювалися на Заході, з використанням неточної та заплутаної інформації або дезінформації про літак рейсу МН17, збитий проросійськими бойовиками на Донбасі.

Він нагадав про завершення спільного розслідування щодо збиття МН17 2014 року, яким були отримані докази, що саме Росією було вбито 298 його пасажирів.

«Я не можу сказати, що Україна була випробувальним майданчиком. Весь світ є випробувальним майданчиком для російської політики фальшивих новин», — наголосив Президент.

«Росія напала на Україну саме тому, що нам неприйнятна навіть думка залишатися в рамках Радянського Союзу чи Російської імперії. Зверніть увагу на те, що Путін вважає найбільшою трагедією двадцятого століття не Другу світову війну або Голокост, а розпад СРСР», — додав Президент.

ПЕТРО ПОРОШЕНКО:

«У ЧАСИ АГРЕСІЇ ВІД ЖУРНАЛІСТІВ ЗАЛЕЖИТЬ НАБЛИЖЕННЯ ПЕРЕМОГИ»

У часи, коли Україна протистоїть інформаційній та військовій агресії Росії, від роботи журналістів неабияк залежить наближення перемоги.

На цьому наголосив Президент Петро Порошенко, вітаючи журналістів України з професійним святом.

«Сьогодні, у часи протистояння українського народу інформаційній та військовій агресії РФ, від професійності та патріотичності українських журналістів у значній мірі залежить наближення нашої перемоги. Вдячний кожному, хто доносить суспільству слово правди», — зазначив Порошенко.

Він побажав журналістам «невтомної енергії, незламності духу, миру та процвітання».

В ОТТАВІ ВІДБУЛАСЯ ФОТОВИСТАВКА ПРО ВІЙНУ В УКРАЇНІ

У столиці Канади відбулася виставка фотографій, присвячених подіям сучасної України «Діти війни».

Як повідомляє кореспондент Укрінформу, співорганізаторами заходу виступили оттавський відділ Української національної фундації та Інститут публічної дипломатії.

За словами депутата від правлячої Ліберальної партії Бориса Вжесневського, виставки, які висвітлюють наслідки російської агресії, дуже потрібні, аби Захід осягнув жорстоку сутність Кремля.

Виставку, де демонструвалися фото дітей з прифронтових регіонів, оглянули члени дипломатичної та урядової спільноти Оттави, парламентарії, а також представники української громади Канади.

Після Оттави фотографії відправляться до США, де також заплановані кілька виставок.

ГОЛЛАНДСЬКІ АКТИВИ «ГАЗПРОМУ» АРЕШТУВАЛИ ЧЕРЕЗ БОРГ ПЕРЕД «НАФТОГАЗОМ»

Суд арештував голландські активи російської компанії «Газпром» для виплати НАК «Нафтогаз України» 2,6 млрд доларів за рішенням Стокгольмського арбітражу. Про це повідомляє прес-служба НАК.

«Минулого тижня НАК «Нафтогаз України» подала клопотання щодо арешту часток ПАТ «Газпром» в його голландських дочірніх компаніях та заборгованості цих дочірніх компаній «Газпрому». Клопотання були подані для забезпечення права «Нафтогазу» на отримання від російського монополіста 2,6 млрд дол. за рішенням Стокгольмського арбітражу, ухваленим у лютому 2018 року», — йдеться в повідомленні.

Голландський суд задовольнив ці клопотання, наголосили в НАК «Нафтогаз». Водночас шість із семи дочірніх компаній «Газпрому» в Голландії відмовилися співпрацювати із судовими виконавцями, хоч це і не вплине на арешт, додали в прес-службі.

«Нафтогаз» застосує всі доступні законні засоби та інструменти, щоб домогтися виконання рішення і отримати від «Газпрому» присуджену суму. На жаль, російська компанія діє недобросовісно, не виконуючи як рішення арбітражу, так і накази європейських судів інших юрисдикцій», — прокоментував інформацію голова правління НАК «Нафтогаз» Андрій Коболєв.

У компанії також зазначили, що ініціювали арешт активів у інших юрисдикціях включно із частками «Газпрому» в його дочірніх компаніях Nord Stream AG та Nord Stream 2 AG. Швейцарський суд задовольнив клопотання «Нафтогазу», і судові виконавці проводять дії, щоб заморозити ці та інші активи.

Як повідомлялося, у квітні 2014 року «Газпром» підвищив ціну на газ для НАК «Нафтогаз» більш ніж на 80%. «Нафтогаз» опротестував таке необґрунтоване збільшення ціни в арбітражі, який зменшив плату за газ, відібраний у 2014–2015 роках, на близько 1,8 млрд дол. Крім того, ним було відхилено вимогу «Газпрому» щодо забору газу за принципом «бери або плати» як надмірну, що зекономило «Нафтогазу» близько 77 млрд дол. до завершення терміну дії контракту 2019 року.

Отже, «Газпрому» належить виплатити «Нафтогазу» 4,63 млрд дол. компенсації за збитки через порушення умов транзитного контракту. Із урахуванням рішення по іншій суперечці «Газпром» має виплатити «Нафтогазу» 2,6 млрд дол.

У НАК «Нафтогаз» наголошують, що апеляція «Газпрому» проти рішень Стокгольмського арбітражу не означає автоматичного відтермінування зобов'язання російської компанії негайно розрахуватися і не впливає на процес стягнення.

«КРЕМЛІВСЬКИЙ РЕЖИМ НЕ ЗУПИНИТЬСЯ НІ ПЕРЕД ЧИМ У СВОЇЙ СПРОБІ ЗЛАМАТИ ДУХ УКРАЇНЦІВ»

Президент Петро Порошенко заявляє, що засудження російським судом до 12 років ув'язнення українського журналіста Романа Сущенка є демонстрацією панічного страху Кремля та підтвердженням його агресії проти України.

«Безпрецедентний цинізм російського «суду», який за надуманими звинуваченнями засудив українського журналіста Романа Сущенка, доводить — кремлівський режим не зупиниться ні перед чим у своїй спробі зламати дух українців», — зазначив Президент на своїй сторінці у Facebook.

«Я впевнений, що РФ неодмінно понесе покарання за свої вчинки. Подібними «вироками» Кремль демонструє панічний страх, підписується у власній агресії проти України та виносить вирок сам собі», — наголосив Петро Порошенко.

ТРИВАЄ ФУНДАМЕНТАЛЬНА РЕФОРМА ЖИТЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ-КОНТРАКТНИКІВ

«Зі 184 гуртожитків нового зразка, які плануємо побудувати до кінця цього року, 177 уже пройшли державну експертизу та торги. Більше 100 вже будуються.

Продовжуємо модернізувати Українську армію!» — повідомив Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко на своїй сторінці у Facebook.

Це лише перший крок реформи житлового забезпечення — будівництво житла для військовослужбовців військової служби за контрактом.

«МИКОЛАЇВСЬКИЙ АВІАРЕМОНТНИЙ ЗАВОД «НАРП» ПЕРЕДАВ ІЩЕ ОДИН СУ-24МР ПОВІТРЯНИМ СИЛАМ УКРАЇНИ

ДП «Миколаївський авіаремонтний завод «НАРП», що входить до складу ДК «Укроборонпром», достроково передав війську черговий відремонтований літак-розвідник Су-24МР, повідомляє прес-служба концерну.

Фахівцями підприємства здійснено середній ремонт літака, під час якого було проведено повну перевірку всіх його вузлів та агрегатів, виконано їхній ремонт чи повну заміну. Після цього відремонтований Су-24МР пройшов успішні льотні випробування у присутності представників Повітряних Сил ЗСУ і був прийнятий українськими льотчиками.

Крім того, «Миколаївський авіаремонтний завод «НАРП» у співпраці з іншими підприємствами «Укроборонпрому» зараз проводить роботу із розробки модернізації Су-24МР з метою його оснащення новою авіонікою, системами зв'язку та розвідувальною апаратурою.

Су-24МР — надзвуковий літак-розвідник, який може здійснювати глибоку розвідку на глибину до 400 км від лінії фронту.

Кореспонденти газети «Народна армія» перемогли в номінації «Кращий журналістський матеріал про події на Сході України»

Напередодні професійного свята Дня журналіста Національна спілка журналістів України підбила підсумки традиційних творчих конкурсів 2018 року на звання найкращих у професії.

Однією із переможниць у номінації «Кращий журналістський матеріал про події на Сході України» визнано автора серії нарисів — заступника редактора відділу соціальної політики Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія» підполковника Тетяну Мороз. Як зазначили на засіданні журі, публікації колеги написані високопрофесійно, з доречною емоційністю як матері і військового журналіста. Також спеціальною відзнакою в цій номінації за високу журналістську майстерність нагороджено спеціального кореспондента відділу соціальної політики Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія» підполковника Віктора Шевченка.

Загалом у десяти конкурсних номінаціях перемогу здобули 11 журналістів, редакцій, спілчанських осередків із шести областей і міста Києва. Крім того, дев'ять спеціальних відзнак за високу журналістську майстерність і активну участь у творчих конкурсах НСЖУ буде відправлено до низки великих і малих міст України.

Вітаємо наших колег із перемогою!

КОМАНДА НЕСКОРЕНИХ!

ВИЗНАЧЕНО СКЛАД НАЦІОНАЛЬНОЇ ЗБІРНОЇ, ЯКА ПРЕДСТАВЛЯТИМЕ УКРАЇНУ НА «ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ», ЩО ЦЬОГО РОКУ ВІДБУДУТЬСЯ 20-27 ЖОВТНЯ В АВСТРАЛІЙСЬКОМУ СІДНЕЇ

Склад збірної України визначали з числа переможців та призерів національних «Ігор нескорених»-2018, що відбулися в Києві 12 травня, а також учасників змагань. До фінальної частини відбору тоді пройшли 68 спортсменів. Загалом цього року на участь у відборі до національної збірної зареєструвалися 355 кандидатів з усієї України, що вдвічі більше, ніж минулого року. Україну у Сіднеї представлять 15 учасників АТО

Рішення про включення учасника до збірної приймала відбірна комісія у складі тренерів національної команди, представників ветеранської спільноти та організаторів. Окрім спортивного потенціалу кандидатів, комісія також оцінювала їхні психологічні якості — для цього з ними проводили особисті співбесіди, а також зважала на висновки лікарів, беручи до уваги високі тренувальні навантаження майбутньої команди. Ключовою кваліфікаційною умовою участі у збірній було набуття кандидатом травми, захворювання чи поранення під час або внаслідок виконання службових обов'язків у зоні бойових дій під час проведення АТО чи в ході миротворчих операцій за участю України.

14 червня збірна вперше зустрінеться в повному складі під час тренувальних зборів у Києві. Протягом 18 днів учасники команди разом із тренерами та лікарями розроблять план подальшої підготовки до міжнародних змагань. Загалом за час підготовки з червня до жовтня 2018 року українська збірна проведе три тренувальні збори.

На змаганнях у Сіднеї, які проводитимуться 20 — 27 жовтня, українські спортсмени змагатимуться у шести спортивних дисциплінах: легка атлетика (біг, штовхання ядра, метання диску, стрибки в довжину); плавання (запливи на 50 та 100 м вільним стилем, брасом і на спині); веслування на тренажері (1-хвилинний спринт та 4-хвилинна витривалість); велоспорт на шосе; стрільба з лука; пауерліфтинг.

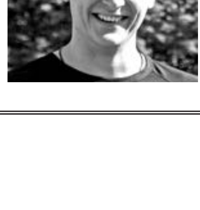
Отже, Україну на міжнародних змаганнях «Ігри нескорених»-2018 представлятимуть:

Олександр БЄЛОБОКОВ — ветеран ЗС України, Маріуполь. Учасник АТО у боях під Донецьком у 2014 р. Золотий медаліст національних змагань «Ігри нескорених» у штовханні ядра та веслуванні на тренажерах. За словами Олександра, особлива риса його характеру — цілеспрямованість, яка дозволяє ставити чіткі цілі, боротися з труднощами й ніколи не здаватися.

Олександр ГАВРИЛЕНКО — Національна поліція України, Чернігів, учасник АТО. 2017 року вже брав участь у відборі. Тоді не пройшов до головної команди, але від мрії не відмовився — після року підготовки показав відмінні результати на національних «Ігор нескорених» та виборов місце у збірній.

Юрій ДМИТРЕНКО — Патрульна поліція України, Київ, учасник АТО. Член резервного складу збірної 2017 року. Систематично займається спортом, випробовуючи власні можливості та заохочуючи до занять спортом інших поранених воїнів.

Олександр ЗОЗУЛЯК — ветеран ЗС України, Київ, учасник АТО. Займався стрільбою з лука та легкою атлетикою. Не покинув спорт навіть після важкої травми, бо хоче на власному прикладі показати, що спорт — найкоротший шлях до відновлення.

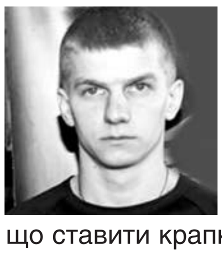
Сергій ІЛЬНИЦЬКИЙ — доброволець, учасник АТО. Наполегливий та цілеспрямований. Прагне популяризувати спорт серед ветеранів як дієвий засіб реабілітації.

Володимир КОРОЛЬ — ветеран ЗС України, Київ, учасник АТО. Прагне тільки перемоги! Займався плаванням і мріє гідно представити Україну на змаганнях у Сіднеї.

Майя МОСКВИЧ — ветеран МВС, Луцьк, учасниця АТО. Новачок у стрільбі з лука, але не новачок у кульовій стрільбі. Вперше взяла лук до рук за порадою учасника збірної «Ігор нескорених» 2017 року Дмитра Сидорука.

Богдан ОКСЕНТЮК — Національна гвардія України, Луцьк, учасник АТО. Не вірив, що зі своїм пораненням зможе брати участь у «Іграх нескорених». Завдяки участі у відборі до збірної України переконався, що ставити крапку на спортивній кар'єрі зарано.

Євген ОЛЕКСЕНКО — МВС, Запоріжжя, учасник АТО. Член резерву збірної України «Ігор нескорених» 2017 року. До війни займався пауерліфтингом. Їде в Сідней, щоби знову принести користь країні — цього разу не на полі бою, а на спортивній арені.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак

— Висловлюю свою глибоку повагу й захоплення кожному учасникові змагань та зауважу, що кожен із вас вже є переможцем, ваша сила духу надихає інших! Хочу побажати кожному з учасників нових перемог! Шановні учасники змагань! Ви вкотре доводите, що ви дійсно нескорені! Переконаний, ви гідно представите нашу країну на іграх в Австралії! Вболіватиму за кожного представника національної збірної!

Василь ОМЕЛЬЧЕНКО — ЗС України, Харків, учасник АТО. Прагне гідно представити Україну на «Іграх нескорених» у Сіднеї з легкої атлетики.

Андрій УСАЧ — ветеран ЗС України, Березне (Рівненська область), учасник АТО. Своєю участю в «Іграх нескорених» прагне достукатися до тих, хто повернувся з війни та замкнувся в собі. «Життя не закінчилося, воно просто змінило стиль!» — переконує побратимів Андрій.

Денис ФІЩУК — ветеран СБУ, Черкаси, учасник АТО. Бачить в «Іграх нескорених» можливість для України привернути увагу міжнародної спільноти до ситуації на східному кордоні та тих, хто його боронить.

Олександр ЧАЛАПЧІЙ — ветеран ЗС України, Йосипівка (Кіровоградська область), учасник АТО. Неодноразовий учасник спортивних змагань для ветеранів. Уперше представить Україну на «Іграх нескорених» у велоспорті сидячи та бігу на візках.

Сергій ШИМЧАК — ветеран ЗС України, Львів, учасник АТО. Прагне розвивати спорт як вид реабілітації для поранених ветеранів та мріє вибороти перемогу для України на змаганнях у Сіднеї з велоспорту на шосе.

Віктор ШИНКАРУК — Державна прикордонна служба України, Хмельницький, учасник АТО. Член резерву збірної України «Ігор нескорених» 2017 року. Професійно займався плаванням. Прагне власним прикладом показати незламність українського народу.

Сторінку підготувала Олена КРУГЛЄНЯ

Військовослужбовці на позиціях будь-якої миті готові дати гідну відсіч ворогові

ЗА 50 МЕТРІВ ДО ВОРОЖИХ ОКОПІВ,

АБО ПРО ПІДСТУПНУ ТАКТИКУ РОСІЯН «ПОЛЮВАННЯ НА ЖИВЦЯ»

На позицію «Ладанка», що в районі Авдіївської промзони ми вирушаємо в супроводі розвідників сержанта Влада і старшого солдата Дмитра. І хоча вдень тут відносно спокійно, пересуватись доводиться максимально приховано. Усі відкриті ділянки на шляху до позиції прострілюються ворожими снайперами. Порядок проходу заздалегідь відпрацьовано:один прикриває, інші пересуваються з інтервалом три-чотири метри. Наші провідники попереджують, у якому місці потрібно пригнутися, а де, навпаки, прискоритися й швидко проскочити небезпечну ділянку. Користуючись нагодою, бійці несуть із собою продукти і запас води для своїх товаришів

Нині вже майже ніщо не нагадує про те, що колись тут було дачне селище працівників коксохімічного комбінату. Ми озираємося і бачимо навколо себе руїни будинків, похилені пічні труби та спалені господарські споруди. А від дерев залишилися тільки голі обгорілі стовбури. Ледь помітна стежка виводить нас до опорного пункту. Далі рухаємося ходами сполучень. Вони добре укріплені й майже всі з перекриттями з колод у кілька накатів.

— По-іншому тут не можна, — пояснює сержант Георгій. — Ці позиції противник добре вивчив і пристріляв артилерією, тому намагаємося максимально їх зміцнити. Увесь вільний час особовий склад займається інженерними роботами: заготівлею будівельних матеріалів, поглибленням окопів, обладнанням бліндажів і запасних позицій.

На одному з постів спостереження триває звичайна для війни робота. Стрільці старший солдат Кирило і солдат Микола чистять зброю та споряджають кулеметну стрічку для ДШК.

— Готуємо подарунки непроханим гостям, — з усмішкою кажуть вони.

Поруч уздовж стіни розкладені готові до бою ручні гранатомети РПГ-7. І хоча до переходу до активних наступальних дій бойовики не наважуються, розслаблятись не можна.

— Ворог використовує будь-яку можливість, щоб зробити велику чи дрібну капость, — зазначає командир роти капітан Сергій. — Було декілька спроб із їхнього боку зробити вилазки в наші окопи. Приміром, нещодавно кілька бойовиків намагалися під прикриттям кулеметного вогню до нас залізти. Відстань тут зовсім невелика, але ми вчасно їх помітили. Довелося покарати. Скажу коротко: ніхто з них у свої окопи вже не повернувся. Отже, такі експерименти більше не повторювалися. Зараз усі можливі підходи ми замінували і посилили спостереження.

Проблем нашим захисникам додають і снайперські групи противника. Ворог тримає під прицілом практично кожну амбразуру з нашого боку. Снайпери відкривають вогонь навіть по тіні, яка промайнула у вікні, або по блиску оптики. Особливо небезпечно буває на світанку. Сонце сходить із боку бойовиків та підсвічує снайперам будь-який рух на наших позиціях.

Як зазначає більшість захисників «Ладанки», ворог став діяти набагато досвідченіше й підступніше. Невипадково росіяни вигадали тактику роботи «на живця». Зокрема вони садять свого снайпера у парі зі звичайним стрільцем на визначеній відстані від основної позиції, і стрілець починає демонстративно стріляти з автомата одиночними трасерами з метою викликати вогонь на себе. У цей час з основних позицій бойовики відкривають уже більш прицільний вогонь по виявлених цілях із гранатометів та кулеметів. Одночасно снайпер, користуючись шумовим прикриттям від звуків пострілів і розривів гранат, веде досить точний вогонь, залишаючись при цьому непоміченим. Утім, їхній тактиці українські захисники вже навчилися успішно протистояти. На демонстративний вогонь дається ідентична відповідь також не з основних позицій, і якщо ворог себе засвічує, його позиція накривається вогнем «старшого начальника».

— Користуючись тим, що ми дотримуємося режиму тиші й без вагомих причин вогонь не відкриваємо, бойовики стали відверто нахабніти, — каже командир роти. — Наприклад, декілька днів тому вони спробували поруч із нами обладнати свою нову позицію. Притягли колоди, металеву арматуру й почали зариватися в землю. Про це ми відразу доповіли на КСП батальйону і звідти отримали дозвіл на відкриття вогню. В результаті за п'ять хвилин було знесено увесь їхній «новобуд».

Із настанням сутінків, коли припиняють свою роботу представники спостережної місії ОБСЄ, увесь передній край російських окупантів оживає. Спочатку з їхнього боку лунають автоматні й кулеметні черги, згодом ведеться вогонь із ручних і станкових гранатометів, а завершальним акордом стає робота ствольної артилерії та мінометів. Снаряди й міни падають досить щільно, і земля з кожним разом здригається від чергових приходів. У такі хвилини нашим військовим залишається сподіватися тільки на міцність перекриттів і слабку підготовку ворожих артилерійських та мінометних розрахунків.

— Одна з головних проблем, із якою ми зіткнулися у районі промзони, полягає в тому, що позиції окупантів знаходяться дуже близько від об'єктів промислової інфраструктури та житлової зони, — розповідає майор Юрій. — Приміром, вони постійно ведуть вогонь із важкого озброєння з боку Донецької фільтрувальної станції. Там у них обладнано ДОТи і стаціонарні артилерійські та мінометні позиції. На відміну від них, ми не можемо вести вогонь у цьому напрямку через загрозу пошкодження об'єктів соціального призначення. І бойовики цим безкарно користуються. Утім деяких заходів ми все ж таки вжили, і сподіваємося, що вони змусять ворога відмовитися від їхньої улюбленої тактики ведення бойових дій «з-за спин мирних громадян».

За словами заступника комбата, нашим воїнам вдалося добре розпізнати тактику використання ворожих танків:

— Спочатку ми звернули увагу на те, що під час мінометного обстрілу після двох-трьох приходів 120-мм мін, ішов потужний розрив від танкового 125-мм снаряда. Що робити? Ми попросили розвідку «розплющити очі» за допомогою безпілотного літального апарату і в такий спосіб з'ясували, що бойовики під прикриттям мінометного вогню передислоковують танк у лісосмугу, розташовану на відстані 1500 метрів від нашої позиції, та ведуть обстріл прямою наводкою. Ми засікли це місце і наступного разу, коли історія з танком повторилася, вдарили одночасно по цьому квадрату із двох ПТРК. У результаті їхній танк отримав пошкодження, а вантажна машина супроводу ЗІЛ-131 із додатковим боєкомплектом згоріла.

> *«Кілька бойовиків намагалися під прикриттям кулеметного вогню залізти до нас у траншею. Відстань тут зовсім невелика, але ми вчасно їх помітили. Довелося покарати. Скажу коротко: ніхто з них у свої окопи вже не повернувся…»*

Українські солдати на позиції добре організували не тільки систему оборони, а й побутові умови. І хоча для комфортного відпочинку тут, як кажуть, не зовсім відповідна обстановка, проте все необхідне є. Облаштували місце для приготування і прийому їжі, навіть є кімната «психологічного розвантаження» — «невелике приміщення в бліндажі, де можна на деякий час зняти бронежилет і розім'яти затерплу спину», як жартома про неї кажуть бійці.

Хлопцям пощастило з кухарем. Його обов'язки на «Ладанці» виконує колишній шеф-кухар київського ресторану Spenzza, а нині стрілець солдат Микола. І хоча часу для приготування своїх фірмових страв — карпаччо та фуа-гра — у нього нема, гречану кашу з тушонкою і макарони по-флотськи він готує пречудово.

Розглядаючи в трубу розвідника протилежні позиції, я звернув увагу на те, як якісно оброблено вогнем українських воїнів увесь передній край окупантів.

— Вони там, як щури в норах ховаються, бо ми не даємо їм спокійно ходити по нашій землі, — запевняє командир роти. — Нашу позицію ворог боїться, як чорт ладану, а для українських солдатів «Ладанка» — оберіг, який захищає від будь-якого лиха.

Олександр КІНДСФАТЕР

ПУТІНСЬКІ «ТРАКТОРИСТИ», АБО «ВОЄНТОРГ» У ДІЇ

ОКУПАЦІЙНІ ФОРМУВАННЯ ВДОСКОНАЛЮЮТЬ МЕТОДИ ЗАСТОСУВАННЯ БРОНЕТЕХНІКИ НАВІТЬ В УМОВАХ «ВІДВЕДЕННЯ ВАЖКОГО ОЗБРОЄННЯ»

За повідомленнями прес-центру штабу Об'єднаних сил, спостерігачів місії ОБСЄ, а також місцевого населення, на лінії розмежування продовжують фіксуватися випадки застосування російсько-окупаційними формуваннями бронетехніки. При цьому окупанти використовують для обстрілів та збройних провокацій не тільки різноманітні бойові броньовані машини типу БМП, БТР чи МТ-ЛБ, а й більш важкі «екземпляри» — танки і самохідні артилерійські установки. Наприклад, протягом минулого тижня принаймні двічі було зафіксовано використання «мирними шахтарями й трактористами» Донбасу «знайдених» ними «в шахтах» танків і мало не щодня, з незначними перервами, відкопаних там же 122-мм та 152-мм САУ типу 2С1 «Гвоздика» і 2С3 «Акація» для завдання вогневих ударів по передньому краю українських підрозділів, а також по цілях у тактичній глибині їхніх бойових порядків, зокрема й по населених пунктах

Поступове насичення бойових порядків українських військ у районі проведення операції Об'єднаних сил протитанковими засобами, зокрема й сучасними вітчизняної розробки не надихають окупаційних танкістів до подальшого розвитку цих доволі екстравагантних та екзотичних способів самогубства. Адже їм хочеться якось і «укропів» обстріляти, й самим при цьому вціліти…

У минулому номері ми розповіли про один з прийомів застосування окупантами бронетехніки безпосередньо на передовій. Йшлося про такі собі «блукаючі бронегрупи», коли противник упевнений чи сподівається, що зможе безперешкодно або за мінімальною протидією протитанкових засобів передових українських підрозділів здійснити по них короткий, але потужний обстріл за участю 1–2 танків та 2–3 БМП (БТР). До складу групи входять ті, хто стріляє і завдає основного удару, а також ті, хто за потреби прикриває їх вогнем. Зазвичай «робочі дистанції» для «мирних» танків та бронемашин «ополченців» при такому способі становлять 1500–1700 метрів.

Утім цей метод застосування бронетехніки, танкові «каруселі», перехресна стрільба одночасно з кількох позицій, масоване й одночасне застосування танків та інших бойових машин на окремій ділянці на сьогодні вже поступово відходить у минуле. Хоча його «рецидиви» ще можна побачити або відчути на окремих ділянках лінії фронту. Це явно не тільки й не стільки побоювання «порушити Мінські домовленості» (за потреби окупанти доволі нахабно та сміливо це роблять), не стільки через позиційний характер бойових дій на Донбасі, скільки через розуміння того, що і як «може прилетіти у відповідь».

Воно й зрозуміло. Поступове насичення бойових порядків українських військ у районі проведення операції Об'єднаних сил протитанковими засобами, зокрема й сучасними вітчизняної розробки у поєднанні з новітніми спостережно-оптичними приладами, зокрема тепловізорами, здатними виявляти цілі типу «танк» або інша ББМ на значних відстанях і вночі, а також «страшні» чутки про американські «Джевеліни», від яких «немає порятунку», зовсім не надихають окупаційних танкістів до подальшого розвитку цих доволі екстравагантних та екзотичних способів самогубства. Адже їм хочеться якось і «укропів» обстріляти, й самим при цьому вціліти…

Саме тому вони перейшли до видозміненого з урахуванням останніх умов та особливостей позиційного протистояння зі ЗС України методу проведення збройних провокацій із застосуванням бронетехніки.

Відтепер ніяких більш-менш помітних груп бронетехніки окупантів на передньому краї не зустрінеш. Тільки окремі одиниці, які ретельно маскують, і які пересуваються тільки в темний час доби й діють за принципом «бий та тікай». Воно й не дивно, бо тільки протягом минулого місяця передові українські підрозділи знищили та пошкодили завдяки застосуванню протитанкових засобів «на нулях» до 10 одиниць різної бронетехніки окупантів (в основному бойових машин піхоти типу БМП-1\2 та МТЛБ).

Наприклад, 29 травня бійців передового підрозділу однієї з механізованих бригад Збройних Сил України в районі південніше Донецька потурбували характерні постріли 73.2-мм гармати БМП-1. Як виявилось, окупанти рано-вранці виїхали на цій бойовій броньованій машині на нейтральну смугу та вирішили раптово обстріляти з її штатної гармати наші передові укріплення.

Вони встигли випустити не більше 10 снарядів. Бойова обслуга українського ПТРК, яка вже при перших звуках двигуна ворожої БМП почала діяти за відпрацьованим алгоритмом, одним вдалим пуском знищила ББМ ворога, що нахабно гатила по нашому опорному пункту. Тож «мирна шахтарська БМП-1» ще майже добу диміла на нейтралці на полі перед лісосмугою, а в ній потужно вибухали боєприпаси з її бойового комплекту…

У цьому сенсі можна також пригадати події ранньої весни в районі позицій наших військ, відомих як шахта «Бутовка» (там у такий же спосіб діяла пара ворожих Т-72), або постійні «терористичні» обстріли українських позицій на «Світлодарській дузі», де противник часто та концентровано задіював БМП-2 та БТР-70\80. В обох випадках лише застосування українськими військами ПТ-засобів поклало край цим витівкам захисників «руского міра» (один з діючих на передовій танків був підбитий з СПГ і змушений відійти у глиб бойових порядків окупантів, а ворожа БМП у ході її передислокації на передньому краї була знищена з ПТРК).

Тож стає зрозуміло, чому окупанти перейшли від одного способу, до іншого, коли доводиться танки та інші ББМ застосовувати переважно вночі, поштучно і з робочих дистанцій у 2000 й більше метрів.

Нині представники «народної міліції» обох проросійських бантустанів обкатали та активно застосовують на Донбасі ще один спосіб використання бронетехніки. Цей спосіб зазвичай називають «танки+міномети».

Основний сенс цього способу полягає у спільних діях танків (або інших бронемашин) противника разом із мінометним підрозділом (зазвичай — батареєю 82-мм або 120-мм мінометів).

Ворог використовує штатні 125-мм уламково-фугасні боєприпаси, рідше підкаліберні чи бронебійні. Зазвичай для виконання завдання один екіпаж танка противника здійснює 13–15 прицільних пострілів з однієї чи двох вогневих позицій. А міномети при цьому виконують доволі специфічну функцію — не допускають прицільного вогню у відповідь протитанкових засобів передових підрозділів українських військ по бронетехніці ворога, яка їх обстрілює. Досягається це щільним мінометним вогнем по заздалегідь розвіданих (визначених) позиціях українських ПТ-засобів, безпосередньо по позиціях та укриттях, де висока ймовірність перебування особового складу, здатного пустити в хід ці засоби, а також докучливим вогнем по позиціях, аби загнати бойові обслуги українських ПТ-засобів в укриття. Міномети через свою навісну траєкторію стрільби та конусоподібний сектор розльоту уламків підходять для цього якнайкраще. Але іноді ворог замість мінометів використовує з цією метою щільний вогонь великокаліберних кулеметів чи протипіхотних автоматичних гранатометів типу АГС-17\21. Головне завдання при цьому залишається незмінним — не допустити прицільного й ефективного застосування українськими бійцями протитанкових засобів по бронетехніці противника, яка в цей час веде стрільбу з вогневого ураження визначених цілей.

Звісно, в арсеналі наших підрозділів, особливо тих, які тримають оборону «на нулі», існує чимало методів протидії вищеназваним способам застосування агресором бронетехніки. І вони неодноразово це демонстрували. Але, безумовно, знати й вміти протидіяти тактичним «хитрощам» ворога — це трохи різні речі. Хоча, звичайно, одного без іншого — не буває…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Закінчення.
Початок у номері за 31 травня 2018 року

У ДОБРУ ПУТЬ!

МИНУЛОГО ТИЖНЯ В БАГАТЬОХ ВИЩИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ВІДБУЛИСЬ УРОЧИСТІ ВИПУСКИ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ. ЦЬОГОРІЧ УПЕРШЕ ДИПЛОМИ ОТРИМАЛО ЧИМАЛО УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА СХОДІ УКРАЇНИ, ЯКІ 2014-го ВСТУПИЛИ ДО ВИШІВ БЕЗПОСЕРЕДНЬО З ПЕРЕДОВОЇ

Більшість випускників університету знають про війну не з розповідей

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко вручає диплом із відзнакою та золоту медаль генерал-майору Андрію Ковальчуку

КИЇВ. НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ІМЕНІ ІВАНА ЧЕРНЯХОВСЬКОГО

— Під час протистояння російській агресії ми здобули багато корисних уроків та отримали безцінний бойовий досвід, який сьогодні вивчається і аналізується не тільки у наших військових навчальних закладах, але й за кордоном. Зроблені нами висновки стають основою системних перетворень, які відбуваються у Збройних Силах України. У складних умовах ведення бойових дій проводяться заходи з реформування та поступового переходу війська на стандарти, прийняті в арміях країн НАТО. Якість виконання цих завдань залежить і від рівня підготовки офіцерських кадрів. І тут провідна роль належить військовій освіті. Процес навчання офіцерів не закінчується ніколи, він продовжується і завжди посилюється військовою практикою, — зазначив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко, вітаючи випускників провідного вищого військового навчального закладу держави.

За встановленою багаторічною традицією аташе з питань оборони Посольства Великої Британії в Україні полковник Девід Ворнер вручив кращому слухачу оперативно-стратегічного рівня підготовки, Герою України генерал-майору Андрію Ковальчуку перехідний меч королеви Великої Британії. Своєю чергою начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко вручив кращому слухачу оперативно-тактичного рівня підготовки підполковнику Олександру Гладіщуку перехідну шаблю часів Богдана Хмельницького.

Роман ВУС

«Можливо, і ви колись, хлопці, підете стопами батька»

«Давай запам'ятаємо цю мить»

Своїх героїв країна повинна знати в обличчя

Служити треба з честю

ОДЕСА. ВІЙСЬКОВА АКАДЕМІЯ

Військова академія в Одесі випустила понад півтори сотні офіцерів для ЗС України.

21 випускник був серед тих, які чотири роки тому першими стали на заваді агресору, як звичайні бійці взяли участь у проведенні антитерористичної операції на Сході країни. Троє з них — кавалери ордена «За мужність» III ступеня лейтенанти Андрій Летюга, Віктор Собильський, Дмитро Чупринюк.

— Деякі з них, пам'ятаю, приїхали вступати до академії з пораненнями та бойовими травмами. За ці чотири роки вони пройшли курси і навчання, і реабілітації, — розповів начальник Військової академії (м. Одеса) генерал-майор Олег Гуляк.

Також він зазначив, що два вихованці Військової академії цьогоріч за досягнення в навчанні отримали золоті медалі, 14 — дипломи з відзнакою. Три офіцери прийдуть служити із сертифікатами інструкторів з бойової армійської системи (БАрС), а 12 — зі спеціальним званням інструктора з повітрянодесантної підготовки, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

«Ми обов'язково повернемося! За це кидаємо монети»

На плацу Національної академії сухопутних військ у святковому строю «новоспечені» лейтенанти зі своїми командирами та викладачами

Начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук вітає відмінницю навчання лейтенанта Анну Новак

Випускників освятив військовий капелан отець Андрій Хомишин

Прощання з Бойовим прапором

ЛЬВІВ. НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМЕНІ ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

Військове звання «лейтенант» цього дня отримали понад три з половиною сотні вихованців видового військового вишу, чимало з яких — учасники бойових дій на Сході України і 2014 року вступили на навчання в академію безпосередньо з фронту. Вісім військовослужбовців за мужність та професіоналізм, виявлені у районі проведення АТО, відзначені державними нагородами.

Більшість випускників поповнять лави Сухопутних військ ЗС України, а також продовжать службу в Десантно-штурмових військах ЗС України, у Військово-Морських Силах, Силах спеціальних операцій ЗС України.

Антон МИРОНОВИЧ

ХАРКІВ. НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ІМЕНІ ІВАНА КОЖЕДУБА (ХНУПС)

Командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Дроздов вітає випускників ХНУПС

Близько 350 молодих офіцерів успішно закінчили навчання у Харківському національному університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба (ХНУПС).

Шестеро випускників видового навчального закладу завершили навчання з золотою медаллю та ще 13 — із дипломом з відзнакою. Майже третина цьогорічних випускників є продовжувачами військових династій, півсотні — армійцями у третьому поколінні.

— Протягом багатьох десятиліть випускники університету створювали його славетну історію. На жаль, на 27-му році незалежності український народ платить надзвичайно велику ціну за право жити у вільній державі. Навічно залишилися в бойовому строю 28 випускників ХНУПС, які поклали життя за мирне небо. Новому ж поколінню офіцерів щиро зичу міцного здоров'я та службових досягнень в ім'я України, — сказав командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Сергій Дроздов.

Дмитро ГОРБУНОВ

ХАРКІВ. ВІЙСЬКОВИЙ ІНСТИТУТ ТАНКОВИХ ВІЙСЬК НТУ «ХАРКІВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Традиції непорушні: на щастя — гроші під погон

Тут успішно завершили навчання за напрямками підготовки офіцерів військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту та фахівців із обслуговування озброєння і військової техніки 22 лейтенанти, шестеро випускників отримали дипломи з відзнакою, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

ДАУНГРЕЙД РОСІЇ: ПОЧАТОК ПРОГРАШУ

Говорячи про нинішню оборонну війну України проти російської агресії, ми почасти згадуємо про суто військові операції, певні буквально фізично «гарячі» події або ж про інформаційно-ідеологічне протиборство, де нам дедалі частіше вдається перехоплювати ініціативу. Але останнім часом багато цікавого почало відбуватися і в іншому вимірі цього конфлікту, про який щодня не звітують спікери, але котрий набуватиме чимдалі більшої ваги та привертатиме публічну увагу. Тобто все ясніше на авансцені проступають контури іншого поля змагання із Росією — юридичного. Певний час агресор навіть намагався домінувати в цьому процесі, цілком офіційно порушуючи кримінальні справи проти нашого військового та політичного керівництва, відразу фарбуючи їх у «колір хунти». Проте цей правовий ринг, де Україна спочатку не надто сміливо відбивалася від зазіхань Кремля за допомогою юридичної аргументації, нерідко без особливої підтримки світу, тепер реально перетворюється для Білокам'яної на майданчик для побиття. Початок і перебіг раунду 2018-го для Києва є досить успішним, аби почати закладати фундамент нашої перемоги у фіналі бою

ЗБЕРЕГТИ ОБЛИЧЧЯ ВЖЕ НЕ ВДАСТЬСЯ. А ВІДКУПИТИСЯ — ЗАБРАКНЕ КОШТІВ…

Справжнім хуком зліва стало нещодавнє рішення Третейського суду в Гаазі про відповідальність Росії за порушення прав майже двох десятків українських інвесторів. РФ має відшкодувати їм збитки, заподіяні анексією Криму. Йдеться про $159 млн. Звісно, це певний прецедент, оскільки до того жодна міжнародна судова інстанція не зобов'язувала Москву виплачувати компенсацію за негативні результати захоплення півострова, що належить Україні. Зрозуміло, що це рішення путінці оскаржуватимуть, проте їхня правова позиція в цій спробі є очевидно слабкою. Несприятливим для російської сторони є й сценарій розгляду Європейським судом з прав людини низки справ «Україна проти Росії» щодо порушень прав людини в окупованих Криму та на Донбасі.

Прагнучи відродити імперію, правлячий у Росії режим не прорахував усіх наслідків надмірного апетиту. Путін, намагаючись модернізувати ідею «повсталої з колін великої країни», а заразом знайти нові сенси для подальшого царювання, насправді нічого унікального не вигадав. Навпаки, він повернув Росію, як кажуть ІТ-фахівці, у цілковитий даунгрейд. Тобто замість того, щоб розвивати сучасні прогресивні суспільні, економічні та політичні моделі, як це відбувається у країнах-лідерах, російська «операційна система» держави практично інсталює старі програмні продукти, де в жахливій какофонії сплелися «духовні скрепи», портрети й навіть ікони Сталіна і згадки про російську «самость». Без поглинання України ця реконструкція минулого в сьогоденні є неможливою. Причому у свідомості не лише умовної російської еліти, а й у значної частини суспільства, яку можна назвати «колективним Путіним». Велич за будь-яку ціну. Але справжня ціна забаганок царя та політики керованого масового шовінізму зростає неймовірно швидко. Зберегти обличчя вже не вдасться, бо не пробачать. А відкупитися — забракне коштів…

Прагнучи відродити імперію, правлячий у Росії режим не прорахував усіх наслідків надмірного апетиту. Путін, намагаючись модернізувати ідею «повсталої з колін великої країни», а заразом знайти нові сенси для подальшого царювання, насправді нічого унікального не вигадав. Навпаки, він повернув Росію, як кажуть ІТ-фахівці, у цілковитий даунгрейд

Україна накопичує інформацію і матеріали про роль РФ у цій війні та збирає докази перебування на окупованій частині Донбасу регулярних російських військ. Нещодавно Президент України заявив: є дані, що до 50% тих, хто зараз воює на Донбасі, мають російське громадянство. Кількість таких «іхтамнєтів» постійно змінюється, утім обчислюється десятками тисяч. Це важко замаскувати, як і постачання «новоросьским братам» російської військової техніки та озброєння. Так само важко буде спростувати й зібрані слідчими СБУ докази жахливих обстрілів житлового мікрорайону Маріуполя в січні 2015-го, коли загинуло понад 30 людей, та інші злочини, скоєні російською воячиною за ці роки. Приміром, достеменно зафіксовано, що Маріуполь обстрілювали два штатні ракетні дивізіони ЗС РФ, які незаконно перетнули українсько-російський кордон. З території Росії операцією керував особисто начальник ракетних військ та артилерії Південного військового округу генерал-майор Степан Ярощук, а в тимчасово окупованому Донецьку те саме робив полковник російської армії Олександр Цаплюк (позивний «Горець»). Виконавши підступний задум кураторів, ці дивізіони РСЗВ повернулися в Росію. І от «заслужена нагорода» — цього року 2-га гвардійська Таманська мотострілецька дивізія, що обстрілювала Маріуполь, 9 травня брала участь в черговому акті «побєдобєсія» під стінами московського Кремля.

Матеріали таких розслідувань передано до Міжнародного суду ООН за позовом України щодо порушення Росією міжнародних конвенцій про боротьбу з фінансуванням тероризму і про ліквідацію всіх форм расової дискримінації. До речі, подані в межах цих позовів дані стають предметом цікавості міжнародних розслідувачів, таких як Bellingcat, що зазвичай підтверджують провідну роль російських військових у таких операціях.

КРЕМЛЬ НА ДОНБАСІ ОБКАТУЄ ГІБРИДНІ КАДРОВІ РІШЕННЯ

В одному зі своїх інтерв'ю Міністр оборони України Степан Полторак зауважив, що не знає у світі жодної країни, окрім Росії, де б сумнівалися в агресії цієї держави проти нас. Очільник оборонного відомства висловив переконання: доказова база щодо злочинів Кремля проти України та його агресії на нашу землю, яку збирають уже понад 4 роки, стане запорукою успішного доведення в міжнародних судових процесах загарбницького вторгнення російської армії та її участі в терористичній діяльності на території України. Вже накопичено дуже багато фото- та відеоматеріалів, документів, розпоряджень, наказів супротивника. У цій роботі Києву допомагають партнери із країн НАТО.

Нашим спецслужбам, військовим та правоохоронцям вдалося полонити чи затримати сотні як звичайних бойовиків, так і кадрових військових РФ. Звісно, їх допитували, вони давали свідчення, при них знаходили багато цікавих речей, що допомогло, мов з пазлів, скласти цілісну, юридично бездоганну картину доведення саме російської агресії. Причому ворог

Останнім трендом у російському Слідкомі стало відкриття проваджень щодо українських військових прокурорів, які притягнули до відповідальності 19 суддів Конституційного Суду РФ, що визнали законною окупацію Криму. Але російські юристи чудово розуміють, що в них ніколи не буде належної юридичної бази, аби довести легітимність анексії Криму

Кримінальні справи РФ проти українських військових розраховані на те, щоб посіяти серед них сумніви, змусити повірити в існування міфічного «трибуналу». Це більше елемент пропаганди, аніж явище з галузі права

почасти використовував Україну не лише як полігон для випробування нової техніки чи озброєння. Тут здійснювалося бойове обкатування різноманітних гібридних кадрових рішень на кшталт участі приватної військової компанії Вагнера. Це дозволяло практично уникати міжнародного осуду державних інституцій, формально нічим не пов'язаних із такими от найманцями. Але й цей зв'язок наші спецслужби поступово викривають буквально за днями, подіями та прізвищами. Зокрема викрито всю вагнерівську інструкторську структуру бойової підготовки, до складу якої входили три десятки офіцерів ЗС РФ.

ЮРИДИЧНЕ «ТАТАМІ»: ХТО НАВЧЕНИЙ, ТОЙ ОЗБРОЄНИЙ

Зрозуміло, що, окрім постійної медійної дискредитаційної кампанійщини щодо воєнно-політичного керівництва України, в Росії чималий ресурс правоохоронної та судової систем спрямований на штучне створення негативного іміджу ключових персон українського політикуму й усього військового кластера. Очільники Міноборони, Генштабу, видів та окремих частин є фігурантами кримінальних справ, порушених Слідчим комітетом РФ. Вочевидь, у такий спосіб кремлівська верхівка намагається тиснути на наших високопосадовців, аби позбавити їх рішучості та послідовності. Проте ані понад 60 таких справ, ані 600, навіть якщо їх стільки «нашиє» Росія, жодним чином не вплинуть на бажання українців звільнитися від «братського» диктату. Приміром, проти комбрига 93-ї омбр полковника Владислава Клочкова, підлеглих якого російська пропаганда називала «карателями полковника Клочкова», теж у Росії порушено кримінальну справу. Втім офіцер запевняє, що його совість спокійна, оскільки він виконує свій обов'язок. А підвищена увага противника до його «скромної персони» лише підтверджує, що він діє правильно й, вочевидь, ефективно.

Останнім трендом у російському Слідкомі стало відкриття проваджень щодо українських військових прокурорів, які притягнули до відповідальності 19 суддів Конституційного Суду РФ, що визнали законною окупацію Криму. Ще раніше Басманний райсуд Москви заочно арештовував українських прокурора Кравченка і слідчого Приймачка через кримінальне переслідування командувача Чорноморського флоту Росії адмірала Олександра Вітка. Але російські юристи чудово розуміють, що в них ніколи не буде належної юридичної бази, аби довести легітимність анексії Криму.

Примітно, що квітневий форум Асоціації конституційного правосуддя країн регіонів Балтійського та Чорного морів підтримав зусилля влади Грузії, Молдови й України щодо засудження Росії за її агресію та замах на суверенітет і територіальну цілісність згаданих держав, схваливши переслідування осіб, відповідальних за ці злочини.

— Провадження, яке українські військові прокурори розслідують щодо суддів Конституційного Суду Російської Федерації, принципово важливе не лише для повернення півострова, а й для притягнення до відповідальності агресора та осіб, причетних до незаконної анексії української території, — зауважив голова Конституційного Суду України Станіслав Шевчук.

Дуже цікавим тематичним ефіром видалася програма «Поліграф» на Військовому радіо «Армія Fm». З дозволу його керівниці Яни Холодної, публікуємо кілька коментарів експертів, котрі знаються на тім, що відбувається поміж Україною та Росією на юридичному «татамі».

Євген Котенко, заступник начальника управління Головної військової прокуратури ГПУ:

«Росія тривалий час здійснює загарбницькі дії не тільки в Україні, а й в інших місцях, де апробувала такий метод війни, як збір доказів нібито скоєння злочинів. Так було до початку і після конфлікту з Грузією. Зараз вони взялися за українських військових. Іще до старту гострої фази конфлікту на Донбасі, у квітні 2014-го, у Слідчому комітеті РФ створили спеціальний підрозділ, який досі займається розслідуванням штучно інспірованих справ про нібито вчинення нашими військовими злочинів. Доволі дивне утворення. Адже якщо РФ не визнає власну присутність на Донбасі, більш того — визнає, що це є територія України, то на якій підставі вона може щось там розслідувати?

Розумієте, що відбувається: «їх там ще немає», а Росія створює спеціалізований підрозділ до початку всіх подій! Це допоможе осягнути справжній сценарій, який вони збиралися реалізувати в Україні. У цьому сенсі є гіркий досвід Грузії. Коли Росія розпочала там війну, за їхніми збройними силами йшла ціла армія слідчих та прокурорів, які фіксували обстріли або займалися самі провокаціями, що потім документували. І створювали таку собі картинку для ЗМІ й міжнародної спільноти. Зокрема намагалися сформувати своєрідну доказову базу, що Росія захищає знедолених осетинів чи абхазців. А от грузини, мовляв, нехороші — їх треба судити. Таку ж тактику вони використовують і в Україні. Нерідко російські прокурори просто беруть матеріали зі зведень Басуріна, пропагандистських ЗМІ, де фейки змінюють один одного, та будують на тому свої справи. Це є елементом гібридної війни.

Сайт російського Слідчого комітету ми регулярно вивчаємо задля подальшого спростування їхньої ахінеї — аби діяти на випередження. У структурі ГПУ діє управління з розслідування злочинів, скоєних на тимчасово окупованих територіях, яке й переймається доведенням безпідставності таких звинувачень, зокрема представників нашого військового керівництва і загалом військовослужбовців. Усі фактові справи, всі повідомлення, де називаються прізвища, кожен факт ми досліджуємо, встановлюємо обставини. Завдяки тісній співпраці із Генштабом ЗСУ ми довели системність безпідставності звинувачень конкретних наших військовослужбовців. Після доведення їхньої невинуватості в нас з'являються підстави висувати звинувачення російському Слідчому комітету.

Навіть якщо Росія і наважиться з цією фейковою ахінеєю звернутися в міжнародні правові інстанції, арбітражі, у нас уже є контраргументи, які руйнують практично кожну таку справу. Нас навчила попередня кампанія Кремля в Грузії, де цю їхню гібридну тактику відверто програвили. Ми не повинні повторювати сумного досвіду війни серпня 2008-го».

Тарас Молодій, представник Юридичного департаменту Міноборони України:

«Ця проблема набуває певного масштабу, бо маємо справу із десятками випадків порушення Слідчим комітетом Російської Федерації справ проти українських військових. Наразі ухвалено багато стратегічних планувальних оборонних документів, що чітко окреслюють загрози, які постали перед нашою державою. Але аспект такого от масового порушення кримінальних справ агресором щодо наших військових не визначений як елемент загрози, хоча це важливо. Потрібно будувати політику відповідної протидії. Але можу запевнити: наш солдат від незаконних російських звинувачень захищений».

Андрій Фомін, представник Управління правового забезпечення Генерального штабу ЗСУ *зауважує: кримінальні справи РФ проти українських військових розраховані на те, щоб посіяти серед них сумніви, змусити повірити в існування міфічного «трибуналу». Це більше елемент пропаганди, аніж явище з галузі права. Попри гучні заяви, росіяни нікого з фігурантів тих справ не оголошують у міжнародний розшук. Далі заяв у медіа ці «юристи» не йдуть — для них важливішим є суспільний резонанс і маніпуляція громадською думкою.*

Геннадій КАРПЮК

«ПЕРШЕ, ЩО ПОБАЧИВ, КОЛИ ВИБРАВСЯ З ТАНКА, — ТІЛО СВОГО НАВІДНИКА, РОЗІРВАНЕ НАВПІЛ...»

ТАНК ОЛЕКСАНДРА ВЕРЕМКА ПОБУВАВ У ВАЖКИХ БОЯХ, ПОТРАПЛЯВ У ПІДСТУПНІ ЗАСІДКИ, ТА ЩОРАЗУ «ВЕРЕМИЧ» ПОВЕРТАВСЯ ЖИВИМ

Нині молодший сержант Олександр Веремко навчається на другому курсі Військового інституту танкових військ Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»

Географія війни «Веремича» вражає. У складі підрозділу 2014 року він пройшов важкі бої під Савур-Могилою, Степанівкою, Міусинськом, у Петрівському, Щасті, Лутугіному, Дмитрівці. А потім було Дебальцеве та бої за Вуглегірськ. На рахунку 23-річного Олександра — вісім знищених ворожих бойових машин, серед яких БМД, три танки, чотири БМП та ще більше як десяток іншої техніки бойовиків

Морозний ранок 9 лютого 2015 року. У Логвинове бійців 30-ї механізованої бригади було направлено з метою створення коридору для виходу наших військ із Дебальцевого. Коли зайняли позицію, то виявили кілька одиниць ворожої техніки. Однак окупанти також помітили українських військових. За мить зав'язався бій. Коли закінчилися боєприпаси, танкісти змушені були вирушити в Луганське, щоб завантажити БК. На полі бою залишилися горіти ворожі БМП й танк. Коли поверталися, то густий туман дуже обмежував видимість. Трасу поміж засніжених дерев, покриту ожеледицею, ледве було видно. Зв'язку не було... Тоді «Веремич» не здогадувався, що його танк уже був у прицілі ворога…

Механік-водій 30-ї механізованої бригади молодший сержант Олександр Веремко неохоче згадує ті події. Воно й не дивно, адже неможливо звикнути до втрати друзів. Хоч і кажуть, що час лікує, є рани, які й він не загоїть.

Того ранку тишу розірвав снаряд із танка, який причаївся за пагорбом. Перше влучання. Трусонуло добряче. Танк заглух. Було виведено з ладу прилади спостереження (триплекси), кумулятивний струмінь пропалив броню, видимість нульова, зв'язок з екіпажем відсутній. Навідника розірвало навпіл, командир зазнав поранення…

— Ворог продовжував стріляти. Після четвертого влучання вибухнули акумуляторні батареї — загорілося відділення механіка-водія. За мить усе навкруги поглинуло полум'я. Обличчя й руки нестерпно пекло. Розумів, що потрібно негайно залишати машину. Я й не пам'ятаю, як мені це вдалося. Перше, що побачив, коли вибрався з танка, — тіло свого навідника, точніше його половину… Мене охопив жах. Але з того страшного заціпеніння вивів стогін пораненого командира, — пригадує Олександр.

Не було навіть часу оглянути його як слід: будь-якої миті міг вибухнути боєкомплект, тож вирішив дістатися до безпечного місця. «Веремич», докладаючи неймовірних зусиль, став відповзати з пораненим. Через метрів 300–400 за його спиною пролунав гучний вибух. Вогонь дістався боєкомплекту. Десь поруч почувся звук двигуна бойової машини. Це командир піхотної роти на БМП-2 мчав на допомогу…

Географія війни «Веремича» вражає. У складі підрозділу 2014 року він пройшов важкі бої під Савур-Могилою, Степанівкою, Міусинськом, у Петрівському, Щасті, Лутугіному, Дмитрівці. А потім було Дебальцеве та бої за Вуглегірськ. На рахунку 23-річного Олександра — вісім знищених ворожих бойових машин, серед яких БМД, три танки, чотири БМП та ще більше як десяток іншої техніки бойовиків. Він був учасником найгарячіших зіткнень у різний час та в різних місцях на мапі АТО. Усіх і не пригадати, але, наче це сталося сьогодні, він пам'ятає, як у серпні 2014 року його екіпаж знищив першу бойову машину противника.

— Мій танк із піхотою обороняли Новопавлівську шахту. Вона була коло траси, тому ми там зробили ще й блокпост. Дорога сполучає Антрацит, Красний Луч, Торез, Степанівку. Сепари хотіли нас будь-що вигнати із шахти: то зі стрілецької зброї гатили, то з БМП, БМД. Але ми трималися. Мені з екіпажем настав час відпочивати. Сховалися в шахті й заснули, — пригадує Сашко.

— Годі вилежуватися! Поки ви тут релаксуєте, там сепарська БМД, як у себе вдома, катається! — почувся голос бійця з піхоти.

— Ну от і відпочили… — стомлено буркотіли танкісти.

Їхній «ведмедик» стояв на виїзді із шахти, метрів за 100 від траси, тому дорогу добре було видно. «Усі по місцях!» — гукнув командир. Спочатку нахаб обстріляли з кулемета НСВТ. Підпалили. Але машина рухалася далі. Тоді танкісти вирішили виїхати на трасу їй назустріч. «Чекати, аж поки наблизиться!» — наказав командир. «Вогонь!» Постріл, іще один, влучання. Ворожу БМД знищили.

Побратими вважають, що Олександрові щастить. Наприклад, перед курганом Савур-Могила танкістам потрібно було проїхати через невеличку лісосмугу. В ефірі — цілковита тиша. Вийшло так, що всі машини пішли в об'їзд, лише танк «Веремича» рухався прямо. Коли бойова машина наблизилася до самого кургану, хлопець зрозумів: вони там самі, решта ще далеко позаду. Звісно, ворог почав обстрілювати знахабнілий танк. Один постріл із ворожого РПГ виявився влучним: було розбито приціл навідника, тож відстрілюватися не мали змоги. Тому вирішили відходити заднім ходом. Усе могло закінчитися трагічно, але, на щастя, встигли підійти наші.

— Певно, саме тієї миті я зрозумів, що це вже не жарти, а справжня війна, з усіма її реаліями. Смерть, поранення, втрати — усе реальне. Тож не потрібно заперечувати почуття страху. Воно завжди присутнє, щоразу, коли йдеш у бій, аж до того моменту, коли усвідомлюєш, що маєш думати швидко й правильно, бо від тебе залежить не тільки твоє життя, а й життя побратимів. Якщо починаєш переживати за хлопців більше, як за себе, то воно відступає, — розповідає Сашко.

Проте війна дала йому не лише біль і втрати. Під час охорони кордону України з Кримом 2014 року хлопець познайомився з майбутньою своєю дружиною. Тоді він зрозумів, що жити й кохати треба сьогодні та що ніяка війна не зможе цьому завадити. Тож 2015-го після подій у районі Дебальцевого він узяв відпустку й пішов із коханою в РАЦС. Тепер його тил надійно захищено. Дружина завжди підтримує Сашка. Також підтримала вона його рішення пов'язати своє життя з військовою службою й стати офіцером. Тож Олександр вступив у Військовий інститут танкових військ Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут», щоб отримати омріяні офіцерські погони. Нині він навчається на другому курсі.

Наталія ЗАДВЕРНЯК

Командир роти молодший лейтенант Костянтин Ц.

НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ — МЕХАНІК-ВОДІЙ, НИНІ — РОТНИЙ

ПІДРОЗДІЛ МОЛОДШОГО ЛЕЙТЕНАНТА КОСТЯНТИНА Ц. ОБОРОНЯЄ ВИЗНАЧЕНУ ДІЛЯНКУ ФРОНТУ НА ПІДСТУПАХ ДО ДОНЕЦЬКА

Із позицій взводного опорного пункту роти навіть без оптики видно поруйновану війною інфраструктуру тимчасово окупованого Донецька. Тут і досі чи не найгарячіша ділянка фронту. Із початком чергової воєнної весни на околицях селища Піски активізувалися і російські снайпери, і ворожа артилерія, яка мало не щодня обстрілює селище

Зона відповідальності цього підрозділу — один з найнебезпечніших напрямків на Донецькій ділянці фронту. Вже майже рік тут непохитно стоять бійці роти Костянтина Ц. У розмові з командиром дізнаюсь, що колись Костянтин певний час жив і працював у Росії. До початку війни в нього там було багато знайомих та друзів, але вже понад чотири роки всі стосунки із колишніми товаришами з країни-агресора поступово зійшли нанівець.

Ротний згадує, що 1981 року його батьки поїхали на заробітки на півострів Ямал на півночі Західного Сибіру. Тоді багато українців працювало там на газових та нафтових родовищах. На Ямалі на світ з'явився наймолодший, третій, брат Костянтина. На жаль, тоді померла їхня мама. Відтоді батько і троє його малих синів давали собі раду самі. Згодом двоє молодших братів Костянтина повернулися на Кіровоградщину, а він відслужив строкову в полку ВДВ в Ульяновську. Довелося брати участь у збройних конфліктах, тож уже тоді хлопець набув певний бойовий досвід. Коли повернувся на Ямал, служив у місцевій інспекції з безпеки дорожнього руху. Тоді капітан міліції Костянтин Ц. навіть став заступником начальника ДІБДД області. Здавалося б, усе в житті склалося: хороша робота, кар'єрне зростання, та все ж Костянтин не почувався в Сибіру як удома і сумував за батьківщиною. 2009 року, після раптової смерті батька, він покинув службу в ДІБДД Росії та повернувся в Україну. Там влаштувався на автобазу шахти, що на Кіровоградщині. Потім працював шахтопрохідником. З початком проведення АТО Костянтин добровольцем пішов до одного з батальйонів тероборони, який формувався у Кропивницькому. Там його призначили на посаду механіка-водія у званні старшого сержанта. Тож на війні він — із літа 2014-го. Разом із побратимами ніс службу на блокпостах поблизу окупованої Горлівки. Перше справжнє бойове хрещення на цій війні пройшов 4 жовтня того ж року. Біля селища Озерянівка, що неподалік Горлівки, восьмеро наших бійців дали гідну відсіч тридцятьом добре озброєним бойовикам.

— Того дня я ніс службу на блокпосту, — пригадує Костянтин. — Раптом у бінокль побачив яскраво-червоний американський Dodge, в кузові якого було встановлено великокаліберний кулемет НСВ-12,7. Позашляховик явно був не наш. За ним прямував легковик Chevrolet Lacetti, а ще трохи далі — КАМАЗ із ополченцями. Найімовірніше, ця ворожа колона просто заблукала, повернувши не на тому перехресті. Ворог наближався до нас. Побачивши український прапор, бойовики дещо розгубились і заходилися поспіхом розвертатися. Вже за мить вони почали поливати нас із «Утеса», поступово відходячи. Щільним вогнем із стрілецької зброї бойовики намагалися притиснути нас до землі. Кулі одна за одною пробивали наш БРДМ. У цій непростій ситуації першим зорієнтувався водій броньованої машини. Він миттєво заскочив у БРДМ та почав косити бойовиків із наявного озброєння й першим «зняв» кулеметника. Ми до нього приєдналися і щільним вогнем знищили решту. Через такий перебіг бою терористи на КАМАЗі, що замикав ворожу колону, не ризикнули вступити в сутичку і на великій швидкості помчали в напрямку окупованої Горлівки. Бій був недовгий. Загалом ми тоді знищили понад п'ятнадцять бойовиків, а в нас не було жодного пораненого. Трофеї зібрали дуже непогані, серед них великокаліберний кулемет «Утес» із запасним стволом та купою набоїв, а також яскраво-червоний Dodge.

— Наступного дня на зв'язок із нами вийшов відомий денеерівський злочинець Ігор Безлер на кличку «Бєс», щоб ми дозволили забрати «двохсотих». Пізніше він особисто, піднявши білий прапор, приїхав забирати тіла загиблих, — згадує Костянтин.

А вже за два тижні група бойовиків під командуванням громадянина Росії «козачка» Андрія Тюкачова з Новодвінська із позивним «Сєвєр» (на сьогодні він уже небіжчик) вирішила нам «віддячити» за той теплий прийом. Найманці намагались атакувати позиції блокпоста із флангу, звідки ми їх не чекали. Але це було їхньою фатальною помилкою. Бойовики знову відчули на собі рішучість наших хлопців. У тому бою було легко поранено командира роти, і Костянтин Ц. узяв командування підрозділом на себе.

— Атаку бойовиків тоді ми успішно відбили й, попри їхню чисельну перевагу, знищили багатьох ворогів, — оповідає Костянтин Ц.

> *«У моєму першому бою в жовтні 2014-го ми з побратимами під Горлівкою знищили понад п'ятнадцять бойовиків, з нашого боку — жодного пораненого»*

На фронті поряд із сміливістю завжди допомагає солдатська креативна винахідливість і кмітливість. Хлопці з підрозділу Костянтина розповіли, що минулого літа бойовики наче за розкладом щовечора починали обстрілювати наші позиції із мінометів, БМП і навіть танків. Саме тоді командир і вирішив у незаборонений Мінськими угодами спосіб трохи деморалізувати противника.

— Чергове перемир'я тоді не давало нам змоги відкривати артилерійський вогонь у відповідь, — пригадує Костянтин. — Тож ми придумали, як без жодного пострілу хоча б на деякий час спантеличити ворога. На старенький уазик встановили потужні аудіоколонки та, курсуючи вздовж позицій, на повну гучність транслювали запис гуркотіння танкових двигунів. Створювалося реалістичне враження, що до переднього краю наближається колона наших танків. Цей гуркіт, який несподівано починав лунати напроти ворожих позицій, наводив на бойовиків неабиякий жах. Їхню паніку ще довго було чути в ефірі, — з усмішкою розповідає Костянтин.

Певний час Костянтин Ц. командував ротою у званні старшого сержанта. Сьогодні він згадує як на початку 2017-го лише доукомплектовував свою роту. Тоді мало хто вірив, що з цих хлопців вийде ефективний бойовий та дружній колектив. Скептичність колег-офіцерів зникла вже на другий день, після того, як рота Костянтина Ц. успішно відбила рейд ворожої ДРГ у Пісках. Відтоді авторитет старшого сержанта, що командував ротою, не підлягав жодному сумніву. І от нещодавно за успішне виконання поставлених завдань йому було присвоєно перше офіцерське звання «молодший лейтенант».

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

ЙОГО БМП ЗНИЩИВ ВОРОЖИЙ КСП

Такий шлях за чотири роки війни пройшов молодший лейтенант Артем. 2013 року після закінчення Львівського державного університету безпеки і життєдіяльності Артем вирішив пов'язати своє життя з армією. Уклав контракт і почав службу на посаді солдата-пожежника в протипожежному взводі механізованої бригади.

З початком російської агресії перейшов стрільцем у звичайний піхотний взвод. Відтоді розпочалася його фронтова служба. Влітку 2014 року виконував завдання під Савур-Могилою. Потім була участь у боях під Старогнатівкою, але вже навідником-оператором, а потім і командиром БМП. Тут він, виконуючи завдання з розвідки місця розташування опорника бойовиків, несподівано натрапив на командний пункт окупантів. Часу на роздуми не було. Треба було швидко приймати рішення, інакше ворог міг виявити його БМП. Відкрив вогонь першим, що й вирішило результат бою. Як виявилося, це був КСП батальйону російських найманців. За цей бій Артем був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Після закінчення тримісячних офіцерських курсів отримав звання молодшого лейтенанта і був призначений на посаду командира взводу.

Зараз взвод Артема тримає оборону в районі Мар'їнки. Не так давно особовому складу його підрозділу вдалося зайняти панівну висоту й блокувати добре укріплений опорний пункт бойовиків. Операція пройшла успішно завдяки вмілому керівництву командира взводу, його особистій ініціативі та мужності.

Олександр КІНДСФАТЕР

Молодший лейтенант Артем

«БЕРЕГИНЯ В ПОГОНАХ — 2018»: ФІНАЛІСТКИ КОНКУРСУ

Напередодні Дня медичного працівника, 7–9 червня, у Центральному військовому клінічному санаторії «Хмільник» відбудеться фінальний етап конкурсу серед військових медиків «Берегиня в погонах». Переможницю обиратимуть з-поміж 27 дівчат-фіналісток конкурсу, які стали кращими за результатами регіональних змагань. На фінал вони приїдуть чи не з усієї України: Луцька, Вінниці, Херсона, Києва, Миколаєва, Львова, Білої Церкви, Одеси, Полтави, Житомира, Хмельницького, Чернівців, Дніпра та Рівного тощо, а дехто — взагалі просто із передової з району проведення операції Об'єднаних сил.

До визначення переможниці конкурсу журі оцінюватимуть не лише зовнішні дані, а передусім професійну й фізичну підготовку курсанток (серед вправ — віджимання за одну хвилину та плавання). Також дівчата продемонструють свою креативність і творчі здібності.

На фінальному етапі красуні змінять польову форму на вечірні сукні, а судді оцінять їхні творчі здібності.

Ось ті 27 чарівних медиків, які увійшли до фіналу конкурсу.

Капітан медичної служби Ірина Веселовська — начальник медичної служби, начальник медичного пункту Військово-морського ліцею (м. Одеса)

Старший лейтенант медичної служби Крістіна Герасимчук — старший ординатор інфекційного відділення Військового госпіталю (м. Рівне)

Капітан медичної служби Ганна Проненко — ординатор відділення реанімації та інтенсивної терапії для терапевтичних хворих Національного ВМКЦ «ГВКГ» (м. Київ)

Молодший лейтенант медичної служби Вікторія Хухлей — слухач Української військово-медичної академії (м. Київ)

Старший лейтенант медичної служби Альона Іващенко — начальник медичної служби зенітно-ракетної бригади (м. Херсон)

Старшина медичної служби Аліна Кишлали — старша медична сестра нейрохірургічного відділення Військово-медичного клінічного центру Південного регіону (м. Одеса)

Старший матрос Юлія Ширяліна — медична сестра медичної роти 36-ї бригади (м. Миколаїв)

Старший солдат медичної служби Ірина Гура — медична сестра хірургічного відділення Військового госпіталю (м. Миколаїв)

Старший солдат Юлія Гуцал — медична сестра терапевтичного відділення клініки загальної терапії ВМКЦ Центрального регіону (м. Вінниця)

Старший солдат Оксана Засядько — медична сестра-анестезист відділення анестезіології, реанімації та інтенсивної терапії Військового госпіталю (м. Луцьк)

Молодший сержант Анастасія Одноразь – фельдшер зенітно-ракетного дивізіону (м. Миколаїв)

Сержант Аліна М'якенька — старша медична сестра Військового мобільного госпіталю

Солдат Ірина Улян — медична сестра медичного пункту десантно-штурмового батальйону (м. Львів)

Старший солдат Світлана Кривіцька — медична сестра відділення лікарсько-льотної експертизи ВМКЦ Центрального регіону (м. Вінниця)

Капітан медичної служби Анна Марчук — ординатор відділення анестезіології, реанімації та інтенсивної терапії Військового госпіталю (м. Чернівці)

Старший сержант Наталія Дугарь — медична сестра хірургічного відділення з палатами гнійної хірургії Військового госпіталю (м. Полтава). Учасниця АТО, нагороджена орденом «За мужність» III ступеня

Сержант служби за контрактом Тетяна Пінчук — операційна сестра хірургічного відділення Військового медичного госпіталю (м. Житомир)

Старший солдат Анна Джугова — санітарний інструктор медичного пункту батальйону охорони (м. Дніпро)

Капітан медичної служби Тетяна Херсонська — ординатор пересувного стоматологічного відділення Центральної стоматологічної поліклініки МО України (м. Київ)

Старший солдат Юлія Жолобович — медична сестра відділення абдомінальної хірургії клініки торакабдомінальної хірургії ВМКЦ Західного регіону (м. Львів)

Молодший сержант Ольга Янус — санітарний інструктор медичного пункту частини (м. Дніпро)

Старший солдат медичної служби Оксана Сидоренко — операційна сестра операційного відділення Військового госпіталю (м. Дніпро)

Старший сержант служби за контрактом Лариса Євмещенко — старша медична сестра терапевтичного відділення Військового госпіталю (м. Біла Церква)

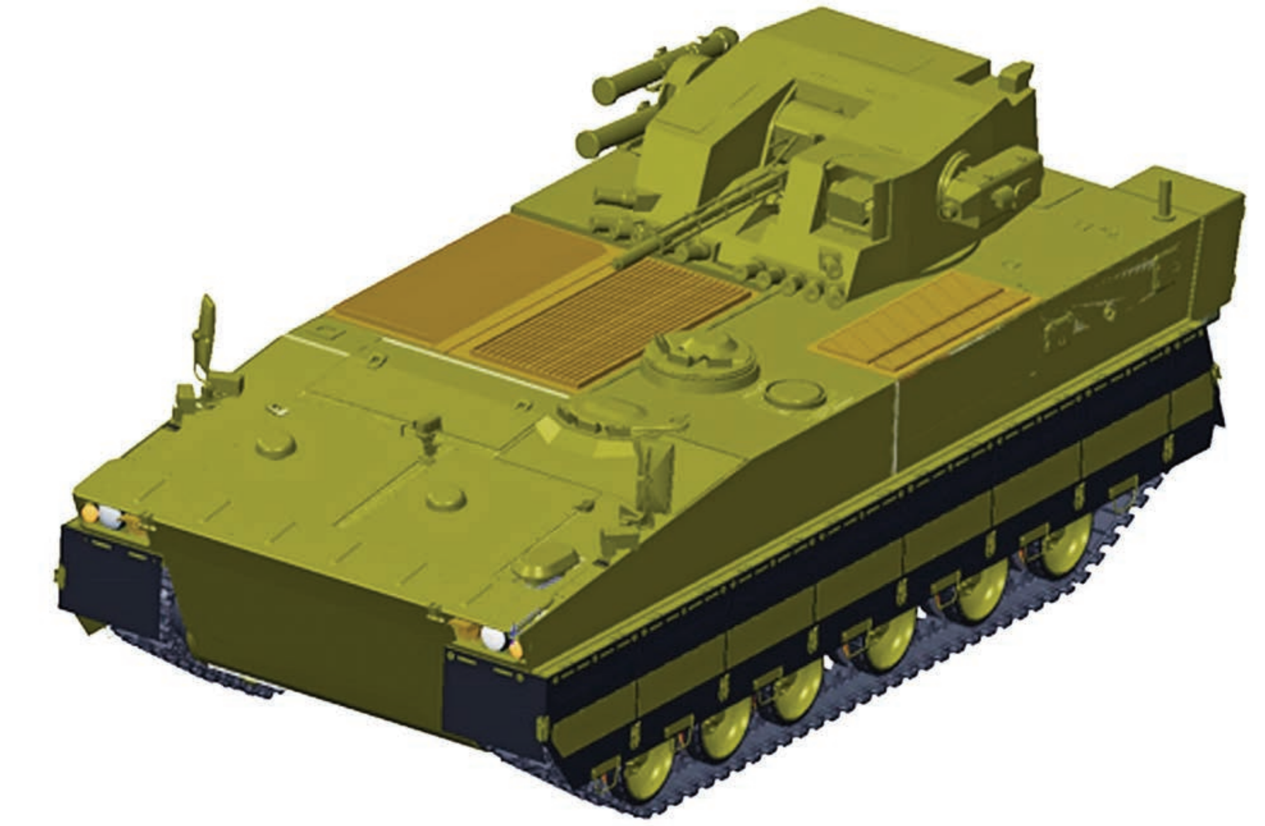

Старший солдат військової служби за контрактом Інна Стельмах — медична сестра отоларингологічного відділення Військового гарнізонного госпіталю (м. Хмельницький)

Старший солдат-медик Вікторія Гальченко — медична сестра відділення функціональної діагностики Військового мобільного госпіталю

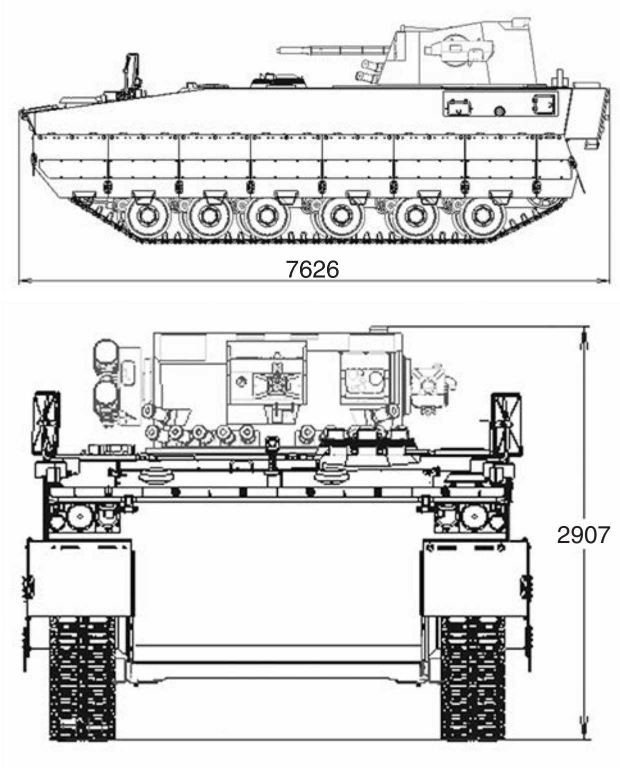

Старший солдат Сніжана Сорочинець — медсестра-анестезист Військового мобільного госпіталю

Старший солдат Надія Степанюк — медична сестра клініки амбулаторної допомоги Національного ВМКЦ «ГВКГ» (м. Київ)

Макет нової бойової машини піхоти БМП-У

В УКРАЇНІ РОЗРОБЛЯЮТЬ НОВУ БМП

БМП-У озброять новим бойовим модулем БМ-8, оснащеним 30-мм автоматичною гарматою, автоматичним гранатометом, кулеметом, а також двома протитанковими керованими ракетами «Бар'єр»

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИСОКОЇ МАНЕВРЕНОСТІ ТА ШВИДКОСТІ НА ПОЛІ БОЮ БМП-У ОСНАСТЯТЬ ДИЗЕЛЬНИМ ДВИГУНОМ ПОТУЖНІСТЮ 735 к. с. ТА АВТОМАТИЧНОЮ ТРАНСМІСІЄЮ. ЗА ЗАДУМОМ ВИРОБНИКІВ, У НОВОЇ БОЙОВОЇ МАШИНИ ПІХОТИ РІВЕНЬ ЗАХИСТУ БУДЕ ВИЩИМ, АНІЖ У БТР-4

Над створенням бойової машини піхоти нового покоління працюють фахівці ДП «Харківське конструкторське бюро з машинобудування ім. О. О. Морозова» (далі — ДП «ХКБМ»). За їхнім задумом, БМП-У має надійти до війська на заміну застарілим БМП-1 та БМП-2. Про актуальність цього питання для Збройних Сил укотре заговорили після аналізу результатів проведення антитерористичної операції на Сході України. Висновок очевидний: для ефективного ведення бойових дій військо необхідно забезпечувати високотехнологічною технікою загалом і сучасною бронетехнікою зокрема. Адже, як засвідчив досвід бойових дій, найбільш затребуваними виявилися саме БМП, які мають гусеничну ходову частину, що стійка до пошкодження кулями й осколками, а також значно кращий, порівняно з БТР, бронезахист

Щоб забезпечити потребу в цьому типі бронетехніки, необхідно нарощувати парк БМП. Робота в цьому напрямку ведеться шляхом капітального ремонту машин, що експлуатуються у військах. Але слід брати до уваги, що БМП-1 — це машина, що базується на технічних рішеннях шістдесятих років минулого століття, а БМП-2 — на рішеннях вісімдесятих. Тобто їх необхідно або модернізувати, або розробляти принципово нові зразки.

До речі, свого часу ДП «Житомирський бронетанковий завод» здійснив модернізацію БМП-1У до рівня БМП-1УМ із бойовим модулем «Шквал-А» за такими напрямками, як захист, рухливість та ергономіка. Зокрема було збільшено висоту кормового відсіку, що дозволило замінити двостулкові двері на апарель із широким прорізом у задній стінці десантного відділення. Відтак з'явилася можливість десантуватися з машини майже в повен зріст, а також завантажувати, наприклад, ноші з пораненим та пересувати по апарелі важкі вантажі.

Основний комплекс озброєння бойового модуля КБА-105 ТБ «Шквал-А» залишився без змін. Основна його відмінність від попередника — БМ «Шквал» — збільшений до 6 ракет боєкомплект ПТРК, наявність оптико-електронної системи спостереження, прицілювання і керування вогнем «Тандем-2». Виявлення цілей, прицілювання й коригування вогню в ній здійснюється за допомогою телевізійних камер й оптико-електронного модуля. У разі виходу з ладу прицільного комплексу або знеструмлення машини в оператора модуля є оптичний канал для спостереження і прицілювання, а для ведення вогню передбачено механічний спуск гармати ЗТМ-1.

Але однією модернізацією оновлення парку БПМ не обмежується. Так, нині провідні конструктори та інженери ДП «ХКБМ» уже завершили розробку конструкторської документації нової вітчизняної БМП-У. Ця бойова машина піхоти призначена для транспортування та вогневої підтримки сухопутних підрозділів. Завдяки тому, що моторно-трансмісійне відділення розташоване у передній частині корпусу, вона забезпечує більший рівень захисту трьох членів екіпажу та сімох десантників. Загалом, за попередніми розрахунками, БМП-У матиме на 10–12% вищий рівень захисту, ніж БТР-4.

Для забезпечення високої маневреності та швидкості на полі бою БМП-У оснастять дизельним двигуном потужністю 735 к. с. та автоматичною трансмісією. З урахуванням того, що маса нової бойової машини піхоти 25–27 тонн, питома потужність БМП-У знаходиться на рівні 27–29 к. с./т. Цей показник значно перевищує аналогічний у БМП-1 (21–23 к. с./т). Також передбачається, що БМП-У буде здатна плавом долати водні перешкоди.

На БМП-У встановлять новий бойовий модуль БМ-8 із покращеними характеристиками. Він оснащуватиметься 30-мм автоматичною гарматою, автоматичним гранатометом, кулеметом, а також двома керованими протитанковими ракетами «Бар'єр».

Загалом нова БМП-У створюється за модульним принципом із можливістю використання базової платформи для цілого сімейства гусеничних машин. Так, на базі БМП-У в подальшому планують створити командирську, командно-штабну, розвідувальну, медичну, ремонтно-евакуаційну та інші машини.

Виготовлення дослідного зразка та проведення початкового комплексу випробувань БМП-У заплановано на наступний рік. А вже після 2020 року цю нову бойову машину піхоти передбачається представити на державні випробування.

Сергій ВОРОНКОВ

ДЛЯ ПТРК III ПОКОЛІННЯ СТВОРЯТЬ ГОЛОВКУ САМОНАВЕДЕННЯ

Казенне підприємство спеціального приладобудування «Арсенал» в ініціативному порядку працює над аванпроектом зі створення інфрачервоної головки самонаведення (ГСН) для високомобільного ПТРК III покоління. Наведення ракети на ціль здійснюватиметься в автоматичному режимі. Завдання оператора — прицілитися і вистрілити. Подальший пошук цілі та її враження ракетою відбувається завдяки інфрачервоній головці самонаведення. Про це стало відомо під час обговорення перспектив розвитку ракетно-артилерійського озброєння на Міжнародній науково-технічній конференції, що минулого місяця пройшла у Львові, інформує Національний промисловий портал.

Проведені в ході аванпроекту оптичні розрахунки свідчать, що задана вихідними вимогами дальність, на яку забезпечуватиметься захоплення і автосупровід ГСН об'єктів бронетехніки у будь-яку пору року і часу доби, становить до 5 км. Крім інфрачервоного каналу, в ГСН опрацьовується застосування допоміжного каналу у видимому діапазоні випромінювання для розширення її можливостей.

Передбачається, що отримані в ході аванпроекту схемо-технічні рішення конструкції ГСН ПТРК реалізують протягом найближчих років.

ЩО ПРОПОНУЮТЬ ВІННИЦЬКІ ЗБРОЯРІ ВІЙСЬКУ

Казенне науково-виробниче об'єднання (КНВО) «Форт», яке очолює Віктор Писаренко, відоме не лише в Україні, а й далеко за її межами. За 23 роки свого існування тут розроблено та налагоджено виробництво багатьох зразків стрілецької зброї і спецзасобів

ДЛЯ ПІЛОТІВ ТА СПЕЦПРИЗНАЧЕНЦІВ

Одна з останніх новинок — пістолет «Форт-28» калібру 5,7х28 мм. Пістолетний набій такого калібру було розроблено на рубежі 1990-х бельгійською компанією Fabrique Nationale для перспективної зброї самооборони екіпажів броньованих машин, пілотів літаків та гелікоптерів. Його куля вирізняється високою ефективною дальністю стрільби, зниженим ступенем рикошету й чималою потужністю, достатньою для того, щоб із відстані 200 м пробити бронежилет 3-го класу захисту.

Державні випробування пістолета «Форт-28» планується провести вже цього року. Даний виріб має досить хороші перспективи, причому не лише тому, що під час роботи над ним було зареєстровано чимало патентів. У нього хороші характеристики, які належно оцінять наші військові.

Не вдаючись у подробиці, можна сказати, що нова зброя невелика за розміром, доволі зручна в користуванні, а магазин вміщує 20 високоімпульсних набоїв. Зараз пістолет проходить випробовування, які передують державним, і після остаточного доведення конструкторами його буде представлено замовникам.

Стрілецьку зброю КНВО «Форт» сьогодні мають чи не всі військові формування

Сьогодні підприємство робить акцент саме на натовські калібри

«Форт-12» — найперша вінницька розробка, створена для заміни старих радянських ПМів, а також більш нові моделі: «Форт-17» — удосконалена версія «Форт-12» із широким застосуванням високоякісних полімерів, і тактичний «Форт-14ТП», розроблений на замовлення спецслужб. Характерною ознакою пістолетів «Форт» є їхня хороша збалансованість, а відтак, висока влучність і кучність стрільби, місткий магазин (розрахований на 16 набоїв), можливість кріплення тактичного ліхтаря, лазерного цілевказівника без використання додаткових пристроїв і, звісно ж, надійність та невибагливість усієї лінійки зброї.

Вартий уваги і «Форт-9» — невеликий за розміром пістолет калібром 9х17 mm Kurz, масою 0,49 кг із магазином на 7 патронів. Цю зброю можна використовувати як додаткову для прихованого носіння.

До речі, якщо при створенні своїх перших моделей пістолетів працівники з «Форту» орієнтувалися здебільшого на старий радянський патрон 9х18 mm Makarov, то сьогодні, зважаючи на чітку прозахідну державну політику, підприємство робить акцент саме на натовські калібри. Так, із новинок, розрахованих на патрон 9х19 mm Luger, — пістолет «Форт-14ПП» та його «полімеризований» варіант «Форт-19», а також сімейство пістолетів «21-ї» серії та інші.

40-МІЛІМЕТРОВИЙ АРГУМЕНТ

Унітарний армійський гранатомет «Форт-600А», розрахований для стрільби боєприпасами калібру 40х46 мм, — ще одна новинка, яку створили у КБ вінницького підприємства. На відміну від свого поліцейського аналога, гранатомета «Форт-600», призначеного для відстрілювання малопотужних світлозвукових чи гранат із сльозогінним газом на відстань 100 м, армійський варіант здатний «закидати» осколково-фугасні, фугасні чи кумулятивні гранати на дистанцію до 400 м. Більша віддача, яку мають бойові боєприпаси, обумовила встановлення на армійський «Форт-600А» міцнішого телескопічного приклада, оснащеного спеціальним амортизатором. Експериментальні зразки вже пройшли апробацію в районі проведення операції Об'єднаних сил (ООС). Як зазначили на підприємстві, справа нині за 40-мм боєприпасами, серійне виробництво яких невдовзі планується налагодити на одному з підприємств ОПК, після чого вінницький виріб буде направлено для проведення держвипробувань.

Окрім унітарного гранатомета, на КНВО «Форт» розробили й виготовили дослідний зразок підствольного гранатомета калібру 40 мм. Виріб цікавий тим, що конструктори передбачили можливість його приєднання до спеціального «шасі» із пістолетною рукояттю, прицілом, рейкою Пікатінні та прикладом. Завдяки цьому «підствольник» можна використовувати як самостійний гранатомет.

АВТОМАТИЧНА ЗБРОЯ

Якщо пістолети, помпові рушниці й гранатомети — суто вінницькі розробки, то автоматична зброя здебільшого виготовляється за ліцензією спільно із закордонними партнерами з різним ступенем локалізації виробництва.

Зважаючи на те, що сьогодні про повну відмову від використання наявних патронів 5,45х39 мм не йдеться, усі «фортівські» автомати виготовляються у двох варіантах — під радянські та натовські калібри залежно від вимог замовника. Загалом тут складають п'ять моделей штурмових гвинтівок: «Форт-221» і «Форт-224» (обидві калібру 5,45х39/5,56х45 мм), «Форт-227» калібру 5,56х45 мм, «Форт-228» калібру 7,62х39 мм та «Форт-229» калібру 7,62х51 мм, а також дві моделі пістолетів-кулеметів «Форт-224» і «Форт-226» калібру 9 mm Luger.

Комплект поставки штурмової гвинтівки «Форт-224» передбачає переоснащення в умовах майстерні на пістолет-кулемет. Так, в окремому кейсі є комплект для її трансформації під 9-мм патрон.

Із цього чималого списку на озброєнні ЗСУ зараз перебувають штурмові гвинтівки «Форт-221» і «Форт-224», призначені для ефективного ураження ворога на відстані до 700 метрів. Цю гвинтівку скомпоновано за схемою Bull pup, що дозволило суттєво зменшити габарити, не зменшуючи водночас довжину ствола і не погіршуючи бойові характеристики зброї. Своєю чергою, завдяки використанню надміцного пластику при виготовленні корпусу вдалося істотно знизити її масу.

ВАЖЛИВО НАЛАГОДИТИ ВЛАСНЕ ВИРОБНИЦТВО БОЄПРИПАСІВ

Як показав досвід застосування «фортівських» розробок під час виконання бойових завдань у районі проведення ООС, це досить надійна зброя. Утім від початку експлуатації фахівці з озброєння військових частин, куди постачалися штурмові гвинтівки «Форт», почали формувати узагальнені зауваження й поради щодо тих чи інших зразків. Багато слушних пропозицій підприємство отримало й від військовослужбовців окремого центру сил спецоперацій. Там спеціалісти дуже високого класу, і їхня думка цікавила конструкторів підприємства в першу чергу. Вони підказали багато цікавих моментів, які по мірі можливостей було втілено на практиці.

Серед іншої зброї, виготовленої на підприємстві, яка теж «очікує» переходу на західні стандарти, — легкий кулемет «Форт-401» у двох варіантах: калібру 5,56х45 мм та 7,62х51 мм, а також снайперські гвинтівки: «Форт-301» калібру 7,62х51 мм та Barrett M107A1 — 12,7х99 мм. Два останні зразки вже пройшли відомчі випробування й постачаються на озброєння спецпідрозділів МВС. Окрім того, Barrett M107A1 вінницького виробництва готується до державних випробувань.

Але прийняття гвинтівки на озброєння — це лише половина справи. Не менш важливий аспект — безперебійне постачання у війська снайперських набоїв. Для України нині оптимальний варіант — створення власного виробництва, щоб не залежати від закордонних постачальників та їхньої політичної «гнучкості». Тому в КНВО «Форт» серед інших планів на найближчу перспективу — налагодження виробництва цих дефіцитних боєприпасів. Взагалі на заводі є цех, де боєприпаси до стрілецької зброї складають із готових елементів, зроблених за кордоном. Сьогодні керівництво працює над тим, щоб організувати у себе виробництво всіх складових патрона.

Комплект поставки штурмової гвинтівки «Форт-224» передбачає переоснащення на пістолет-кулемет в умовах майстерні

Відповідаючи на запитання про певні «вади» автоматів «Форт» калібру 5,45х39 мм, які нерідко озвучували «експерти» в Інтернеті, слід відзначити, що патрони радянського зразка мають суттєвий недолік — значну зольність пороху. Під час пострілу виділяється дим, в якому міститься надзвичайно багато твердотільних часточок. Штурмові гвинтівки «Форт-221» та «Форт-224», як зазначалося раніше, сконструйовано за схемою Bull pup, за якою задня частина зброї є опорною поверхнею для плеча. У них вікно для викидання стріляної гільзи розміщене майже «під носом» у стрільця. Їдкий дим, який утворюється внаслідок відстрілу патронів, створює йому чималий дискомфорт. А от при використанні натовських патронів такої проблеми немає.

Спростували на підприємстві й закиди щодо начебто «неякісних» матеріалів та технологічного процесу їхньої обробки. Так, за словами керівництва, для виготовлення стволів «Форт» імпортує ті самі метали й навіть з того самого складу, де закуповуються понад 70% зброярів Європи.

Андрій ЯЦИК

ЩО РОБИЛИ «Ани» В НЕБІ НАД ДОНБАСОМ

У ТИЛУ ВОРОГА ЕКІПАЖІ ВІЙСЬКОВО-ТРАНСПОРТНОЇ АВІАЦІЇ ВИКОНУВАЛИ ЗАВДАННЯ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ПРАКТИКУВАЛИ РАНІШЕ

Палаючий Ан-26 у липні 2014-го останнім залишав Віталій Воробей. В авіації не люблять і зовсім не вживають слово «останній». Але для льотчиків Дмитра Майбороди і Дмитра Шкарбуна той політ став саме таким. Віталій Воробей під шатром парашута бачив, як літак почав стрімко падати та розвалюватися на частини. У пілотів не залишилось шансів…

— До цієї катастрофи на окупованому Донбасі не було потужних ЗРК з російського «воєнторгу», хіба ПЗРК малої дальності (4500 м), — розповідає інструктор-штурман авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковник Віталій Воробей. — Тож висота у 6500 метрів здавалася безпечною. Ракета влучила в задню частину фюзеляжу. Коли стало зрозуміло, що машину не врятувати, Майборода скомандував залишити літак. Рампу заклинило від ураження, тому борт залишали через невеличкий десантний люк. Обидва пілоти намагалися хоч якось утримувати літак, щоб ми могли вистрибнути. Приземлялися на ворожій території. Потім тривалий вихід під прикриттям… Чим у нас влучили — не можу стверджувати. Якщо б це був «Бук», ми б зараз тут не розмовляли — від літака нічого б не залишилося. Версії різні: ракета «повітря-повітря», випущена із-за «поребрика», а може, новітній російський ЗРК «Панцир», який саме завезли «оркам».

Для Дмитра Майбороди це був 25-й бойовий виліт у тил ворога. Пілотів, які могли б виконувати надзвичайно складні завдання, 2014-го було не так багато. Тож значна частка роботи припала саме на Майбороду — льотчика, який довго йшов до мрії через ТСОУ та цивільний вуз і у 34 роки загинув на Донбасі через російську агресію, ставши посмертно Героєм України…

Рішення щодо доставки вантажів в оперативні оточення наших військ літаками Ан-26 було найоптимальнішим. Мі-8 були надто уразливі й стали б легкими мішенями для ПЗРК «Игла». Середні транспортники Іл-76МД застосовувати було недоцільно. Навіщо ризикувати літаками, яких у строю залишалося не так вже й багато

Льотчики чудово розуміли, що скинуті ними тонни вантажу — це кілька днів бойового життя українських «кіборгів»

Що ж робили «Ани» в небі Донбасу?

Ан-30Б, збитий над Слов'янськом, вів повітряну розвідку, в режимі реального часу передавав важливу інформацію нашим військам для просування та визволення українських міст. Командир «Блакитної стежі» (назва очолюваної ним ескадрильї Ан-30) Костянтин Могилко 6 червня 2014 року ціною власного життя відвів палаючий літак від населеного пункту.

У Ан-26 — зовсім інші завдання. Він призначений для транспортування вантажів, техніки, особового складу. Габарити та злітна вага в літака невеликі. Рішення щодо доставки вантажів в оперативні оточення наших військ саме цими літаками, за словами полковника Віталія Воробея, тоді було найоптимальнішим. Мі-8 були надто уразливі й стали б легкими мішенями для ПЗРК «Игла». Середні військові транспортники Іл-76МД, які, утім, є в Україні найбільшими, застосовувати було недоцільно. Та й навіщо ризикувати літаками, яких у строю залишалося кілька одиниць. Про автомобільне сполучення із захисниками обох аеропортів взагалі не йшлося. Усе прострілювала ворожа «арта». Лише справжні відчайдухи проривалися до «кіборгів» крізь розриви снарядів, доставляючи необхідні запаси, зброю і набої.

Саме екіпажі Ан-26 скидали захисникам ДАПу й ЛАПу воду, харчі, цинки з патронами, оптику та багато іншого. Усе кріпилося на спеціальній платформі у фюзеляжі літака. Парашутна система із семи куполів розрахована на вантаж у 4,5 тонни. Майже всі «пакунки» були адресатами отримані. Це при тому, що практичні польоти із виконанням десантування вантажу у бригадах транспортної авіації взагалі не відпрацьовувалися.

Ймовірно, не лише удача була на боці військових авіаторів. 2012 року тогочасний командир бригади транспортної авіації з Гавришівки полковник Олег Нечипорук немов передбачав майбутнє. Він неодноразово порушував перед керівництвом питання про навчальні польоти із практичним десантуванням вантажу і майже домігся свого.

Саме екіпажі Ан-26 скидали захисникам ДАПу й ЛАПу воду, харчі, цинки з патронами, оптику та багато іншого

Пального тоді виділяли вкрай мало. Якщо і йшлося про десантування, то це здебільшого були десантники або спецпризначенці. Лише напередодні війни екіпажі військових транспортників почали відпрацьовувати в повітрі імітацію скидання вантажу, враховуючи всі тонкощі: примхи погоди, поведінку літака в цей момент та інше. Практичне ж десантування льотчикам довелося здійснювати вже в умовах реальних бойових дій. Відповідальність потрійна!

До війни у районах Донбасу військово-транспортна авіація літала рідко. Місцевість для льотчиків і штурманів була новою. Тож злітно-посадкові смуги донецького та луганського летовищ були чи не єдиними відомими орієнтирами. Робота в тилу ворога, розуміння важливості твоєї місії, від якої, ймовірно, залежатиме обстановка по всій лінії фронту, додавала адреналіну. Пілоти добре розуміли, що скинуті ними тонни вантажу — це кілька днів бойового життя українських «кіборгів», які героїчно обороняли термінали.

Тренування для військових транспортників — тепер норма. І на аеродромі, й на авіаційних полігонах Ан-26 з'являються регулярно.

— Особливо тішить підготовка наших десантників та спецпризначенців, — ділиться враженнями полковник Віталій Воробей. — Пам'ятаю, недавно вилетіли на точку, відкрили рампу і рахуємо ті секунди. Щоб ви розуміли: з літака мають вистрибнути 23 людини, на це відведено певний час. Чую в навушники: «Та зачиняйте вже, тут давно нікого немає». Впоралися за 0,7 секунди на особу. Такий результат тішить льотчиків. Адже для висадки треба піднятися на необхідну висоту, десантувати людей і чкурнути вниз — сховатися від ППО противника. Ті секунди — просто золоті.

Віталій Воробей каже, що десантування особового складу тепер можуть здійснювати навіть учорашні випускники ХНУПСу. А реальні допуски до таких завдань мають молоді льотчики, які лише кілька років на посадах у стройових частинах.

Юрій ІГНАТ

ЯК НА ФЛОТІ АДМІРАЛИ ТА МАТРОСИ РАЗОМ ФІЗО ЗДАВАЛИ

У ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛАХ УКРАЇНИ ВПЕРШЕ ПЕРЕВІРЯЛИ ФІЗИЧНУ ПІДГОТОВКУ ОСОБОВОГО СКЛАДУ ЗА СТАНДАРТАМИ НАТО

Ще п'ять років тому важко було повірити, що на флоті фізичну підготовку будуть здавати адмірали і генерали, капітани 1 рангу разом із матросами та старшинами. Часто у день здачі чимало особового складу терміново їхала у відрядження або раптово хворіла.

Війна на Сході України буквально розбудила військо і флот. Ми нарешті відходимо від радянської системи побудови армії й створюємо по-справжньому ефективні Збройні Сили. Тепер є розуміння того, що питання боєздатності підрозділів та ефективне виконання завдань військовослужбовцями на полі бою лежить в одній площині з фізичною підготовкою.

Днями у Військово-Морських Силах України вперше проведено залік із фізичної підготовки за стандартами НАТО. Випробування військових моряків проходили за програмою нормативів армійського тесту фізичної придатності Збройних сил США. Армійський тест фізичної придатності — це один зі стандартів НАТО, який спочатку потрібно ретельно апробувати, а вже потім застосовувати самим. Над цим зараз і працюють наші військові

ЩО ЯВЛЯЄ СОБОЮ АРМІЙСЬКИЙ ТЕСТ

Військовослужбовці-чоловіки виконують вправи зі згинання та розгинання рук в упорі лежачи, із піднімання тулуба і мають пробігти дві милі (3,2 км). Залік із фізо здавали всі, починаючи з командувача ВМС ЗС України віце-адмірала Ігоря Воронченка, його заступників, начальників управлінь та служб Командування ВМС і закінчуючи матросами, сержантами і старшинами. Що цікаво: вікових обмежень, на відміну від вітчизняної настанови із фізичної підготовки, американський тест не має: неважливо — 20 років тобі чи 55. Зараз «закосити» не вдається нікому, тим паче, що тон задає 53-річний командувач флоту.

На відміну від вітчизняної настанови із фізичної підготовки, американський тест не має вікових обмежень: неважливо — 20 років тобі чи 55. Зараз «закосити» не вдається нікому

На вправи згинання і розгинання рук в упорі лежачи та відповідно піднімання тулуба дається дві хвилини. У кожній із цих вправ, включно з бігом на дві милі, потрібно набрати не менш ніж 60 балів. На відміну від наших нормативів, оцінювання як такого нема. Наприклад, набрав військовослужбовець у трьох вправах 180 балів — армійський тест виконано і зараховано, — пояснює начальник служби фізичної підготовки та спорту Командування Військово-Морських Сил ЗС України підполковник Тарас Юхименко.

Для військовослужбовців-жінок програмою передбачено комплексно-силову вправу та біг на один кілометр. Військові моряки, що відносяться до групи лікувальної фізичної культури, виконали 1-й та 2-й комплекси вільних вправ або, за власним бажанням — згинання й розгинання рук в упорі лежачи та біг на один кілометр.

Командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко:

— Особовий склад Командування Військово-Морських Сил України вперше складав залік з фізичної підготовки за стандартами НАТО. На флоті привілейованих немає, фізо здають усі — від матроса до адмірала включно. Фізична підготовка є одним із головних пріоритетних напрямків підготовки особового складу, оскільки покращує силу й витривалість військових моряків.

НАВІТЬ НА БОЙОВИХ КОРАБЛЯХ ФЛОТУ ОБЛАШТОВУЮТЬ СПЕЦІАЛЬНІ СПОРТИВНІ КУТОЧКИ

Загалом, за словами підполковника Тараса Юхименка, у ВМС України активно будують для занять спортом відповідну інфраструктуру.

Будівництво ведеться у таких масштабах, яких не було в історії вітчизняного флоту. Нещодавно для військовослужбовців корабельного складу на причалі Практичної гавані Одеси, неподалік від причалу з бойовими кораблями відкрили новий футбольний майданчик із штучним покриттям. Біля нього зведуть тренажерне й гімнастичне містечко просто неба. Спортивна інфраструктура, яка створюється на військовій базі морської піхоти, що на Одещині, не матиме аналогів в Україні. Там розмістяться футбольні, баскетбольні, волейбольні поля, а також сучасний фізкультурний комплекс. Поруч із цими об'єктами зведуть також містечко з тренажерами та бігові доріжки. Все буде зроблено максимально ефективно для задоволення фізичних потреб морських піхотинців. Відповідні умови створюють і в інших пунктах постійної дислокації моряків — у Білгород-Дністровському, Миколаєві, Бердянську, Маріуполі тощо.

Спортивна інфраструктура, яка створюється на Одещині, не матиме аналогів в Україні. Там розмістяться футбольні, баскетбольні, волейбольні поля, а також сучасний фізкультурний комплекс

Навіть на бойових кораблях флоту облаштовують спеціальні спортивні куточки. Приміром, у вертолітному ангарі фрегата «Гетьман Сагайдачний» екіпаж займається на сучасних силових тренажерах, які подарували ветерани футбольного клубу київського «Динамо». На жаль, на більшості невеликих за розміром наших кораблів немає можливості встановити спортивні тренажери. Але моряки не втрачають оптимізму: поки нема бігових доріжок, ефективно використовують для занять саму палубу корабля.

Звісно, в пріоритеті розвитку фізичної підготовки українські моряки повинні рівнятися на американських партнерів. Наші військові неодноразово були на бойових кораблях ВМС США, де на власні очі бачили навчально-спортивну базу. Так, на ракетному есмінці «Дональд Кук» типу «Арлі Берк» стоять сучасні силові тренажери, бігові доріжки, різноманітний спортивний інвентар. Українські військові говорять, що різниця між моряками обох країн полягає, так би мовити, у їхньому підході до занять спортом. Моряків США фактично ніхто не примушує до занять, кожен розуміє, наскільки фізичний розвиток є важливим. Наприклад, не здавши певний рівень вправ, військовик отримує службове обмеження або ж, іншими словами, не може обіймати вищі посади. А це значна перешкода у подальшій військовій кар'єрі. Взагалі тест на фізичну придатність члени екіпажів кораблів ВМС США проходять два рази на рік. Щось подібне планують запровадити й у нас. А ще на американських кораблях обов'язковою для всіх є процедура допінг-контролю, причому робиться все вибірково. Спеціальна комп'ютерна програма сама вибирає певну кількість членів екіпажу, тому заздалегідь «підготуватись» не вдасться, і найголовніше — інформацію про перевірку ніхто «не зіллє».

Віталій ПАНЧИШИН

МАС-МЕДІЙНІ РУПОРИ КРЕМЛЯ

КІЛЬКІСТЬ РОСІЙСЬКОМОВНИХ ВИДАНЬ, ЯКІ ПРОДАЮТЬСЯ В УКРАЇНІ, В РАЗИ ПЕРЕВИЩУЄ КІЛЬКІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ. У ЗАВУАЛЬОВАНІЙ ФОРМІ ВОНИ ПЕРЕКРУЧУЮТЬ ІСТОРИЧНУ ПРАВДУ, ПАПЛЮЖАТЬ НАШУ ДІЙСНІСТЬ

Нещодавно до мене завітав шкільний товариш Віктор, який сьогодні проживає у Санкт-Петербурзі. Перебуваючи на Хрещатику і заглянувши до кількох газетних кіосків, сказав:

— Ти знаєш, друже, таке враження, що я потрапив на Невський проспект: більшість газет і журналів, які продаються, є російськими друкованими виданнями. Чому так?

Дійсно, чому? Чому на 27-му році існування незалежної Української держави в газетних кіосках переважають друковані видання країни-агресора? Перед написанням цих рядків відвідав 10 таких кіосків, розміщених у різних районах столиці України. І порахував україномовні та російськомовні видання, які там продаються. Висновок невтішний: майже 80% з них належать до останніх.

На перший погляд може здатися, що проблема засилля російськомовних видань в Україні не варта на увагу, мовляв, є й важливіші. Особливо на тлі розв'язаної проти нас гібридної війни. Та чи так це? Переконаний, що ні. Адже мас-медіа завжди мали і мають неабиякий вплив на переконання людей, їхню свідомість, котра, як відомо, і визначає всі наші вчинки. Україна всі роки своєї незалежності завжди була завалена виданнями сусідньої країни. І, як вода камінь точить, так і вони змінювали свідомість багатьох українців, утовкмачуючи в їхні голови тезу про неповноцінність України як держави, приховано спотворюючи нашу історію і водночас прославляючи Російську імперію. А це означає, що так звану гібридну війну проти нас розпочато давно. Принаймні, в царині мас-медіа. Нагадаю, що у Воєнній доктрині Російської Федерації записано:

«Гібридна війна — це війна, яка поєднує на різних етапах комплекс застосування стратегій як знищення, так і непрямих впливів». До останніх належать заходи з «дестабілізації в політиці та економіці держав за непрямої чи прямої військової підтримки… для здобуття влади потрібними політичними силами».

Саме це положення доктрини росіяни й застосовували протягом десятиліть у Криму і на Донбасі. Адже перед тим, як на півострові з'явилися «зелені чоловічки», населення піддали «посиленій інформаційній обробці». Росіяни, за словами відомого російського журналіста-опозиціонера Аркадія Бабченка, діяли за принципом «чим страшніша брехня, тим вона ефективніша», сформульованим головним ідеологом Третього рейху Геббельсом. При цьому вміло використовували історичні та культурні чинники.

При написанні доктрини її кремлівські автори лицемірили, намагаючись виставити Росію як жертву гібридних воєн. Тому й написали, що їхньою складовою частиною, яка може вестися проти Росії, є «інформаційний вплив на народонаселення з метою підриву історичних, духовних і патріотичних традицій у справі захисту Вітчизни».

Хто й коли підривав ці «історичні та духовні традиції» РФ — невідомо. А ось ми, українці, з власного досвіду знаємо, що це положення сьогодні повною мірою реалізовується щодо нашої країни. Як Україна, суверенна держава, бореться з інформаційним впливом сусідньої країни-агресора? Слід визнати, що останнім часом — після анексії Криму і вторгнення путінської орди на Донбас — цю боротьбу дещо посилено. Але в царині мас-медіа нам необхідно нарощувати «м'язи». Адже газетний ринок як був ущерть заповнений російською продукцією, так і залишився. Як бракувало нам історико-культурних видань, які пробуджують у людей інтерес до своїх витоків, своєї історії, так і досі бракує. Наприклад, такі видання, як «Українська культура», «Український театр», «Пам'ятки України», яким по 80–90 років, навіть за часів радянської імперії видавалися накладами у 300–400 тисяч. А сьогодні вони в сотні разів менші. За словами кіоскерів, попит на таку продукцію є, але людей часто відлякує вартість видань, яка становить 50–70 гривень. До бібліотек вони не надходять.

Росія асигнує на прокремлівські видання 1–1,5 мільярда американських доларів. На рік! Серед пріоритетних країн на першому місці — Україна. І зрозуміло чому

Натомість у кіосках, на так званих розкладках у підземних переходах, на станціях метро вдосталь «Секретной истории», «Невыдуманных историй», «Тайн истории России» тощо. До речі, серед російських видань часто переважають саме ті, на шпальтах яких вміщено історичні матеріали. Так, деякі з них є досить пізнавальними. Водночас чимало серед них і таких, що мають хитро завуальоване антиукраїнське спрямування.

Із проголошенням Україною незалежності склалася парадоксальна ситуація: з кожним роком частка україномовної друкованої продукції скорочувалась, а частка російськомовної зростала. І це не дивно: якщо 1990 року було надруковано майже 79 мільйонів примірників книг і брошур українською мовою, то вже 1992-го — менше 45 мільйонів. А 2015 року їхній наклад узагалі становив менше 30 мільйонів! Легко підрахувати, що нині в Україні видається менше однієї книги на одного жителя країни, зважаючи на чисельність населення. Навіть без урахування мешканців тимчасово окупованого Криму і частини Донбасу, теж на сьогодні непідконтрольний нам.

Судячи з передплатних каталогів періодичних видань на 2018 рік, українці можуть передплатити 25–30 російських культурологічних видань. Ціни на них цілком прийнятні. А скільки ще розповсюджується іншої російської друкованої продукції, яка пропагує «славне радянське минуле», «велич Росії» та інші «цінності» такого штибу!.. На думку незалежних експертів медіаринку, Росія асигнує на прокремлівські видання 1–1,5 мільярда американських доларів. На рік! Перевага віддається тим, що розповсюджуються за кордоном. Серед пріоритетних країн на першому місці — Україна. І зрозуміло чому.

Констатувати факти застосування методів так званої гібридної війни у медіа-просторі можна й далі. Але річ не в констатації. Йдеться про те, що Україна як держава не повинна дивитися на ці неподобства крізь пальці. І це зовсім не буде «замахом на свободу слова», інші конституційні «вольності». Свобода слова ні до чого, коли йдеться про національну безпеку Української держави і зрештою — саме її існування. Тому держава повинна всіляко підтримувати українські видання, насамперед ті, які вирізняються своєю українсько-державницькою позицією. Фінансово. Натомість нещодавно вартість друкованих видань знову зросла…

Увесь макулатурний мотлох, який хоч і приховано, але сіє в українському суспільстві зерна розбрату, неповаги до нашої нації, повинен опинитися під забороною. І не варто боятися російського ТБ, яке покаже чергову картинку про «згортання в Україні свободи слова»: ми бачили і страшніше, приміром, «розіп'ятих хлоп'ят». Зрештою Кремль не переймається, хто й що скаже стосовно того, що в Росії, де проживають мільйони українців, немає жодної української газети, а єдину українську бібліотеку в Москві розгромили під надуманими причинами.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ПРЕЗИДЕНТ ОГОЛОСИВ ДЕСЯТИЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Петро Порошенко підписав Указ «Про невідкладні заходи щодо зміцнення державного статусу української мови та сприяння створенню єдиного культурного простору України».

Указ розроблено з метою забезпечення додержання конституційних гарантій щодо всебічного розвитку і функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на всій території України, посилення її консолідуючої ролі в українському суспільстві як засобу зміцнення державної єдності, враховуючи необхідність захисту національного мовно-культурного та мовно-інформаційного простору, підтримки розвитку національної культури, заохочення процесів її інтеграції у європейський та світовий культурний простір, — ідеться на сайті глави держави.

«До мене звернулися видатні діячі науки для того, щоб я оголосив 2018 рік роком української мови. Я відмовив. Тому що за один рік ти мову не захистиш. Але я прийняв рішення і підписую указ про те, що з 2018 року ми оголошуємо десятиліття української мови і робимо все можливе для того, щоби мову захистити. Бо головне, що тримає націю, що забезпечує її розвиток, — є українська мова», — сказав глава держави, підписуючи документ під час робочої поїздки до Івано-Франківської області, яка відбулася наприкінці травня.

ХТО ЗБИРАЄТЬСЯ ОТРИМАТИ ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНИ, СКЛАДАТИМЕ ІСПИТ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Президент України Петро Порошенко доручив Кабінету Міністрів України запровадити в установленому порядку сертифікаційний іспит з української мови для осіб, які подають клопотання про прийняття громадянства України. Про це йдеться в Указі глави держави «Про невідкладні заходи щодо зміцнення державного статусу української мови та сприяння створенню єдиного культурного простору України» від 31 травня, опублікованому на сайті Президента.

Згідно з документом Кабмін протягом місяця має створити експертну групу, яка проведе аналіз сучасної мовно-культурної ситуації в Україні, розробить критерії оцінки ефективності державної мовної політики і політики у сфері культури та механізми моніторингу мовно-культурної ситуації на постійній основі.

Поширення листівок з повітря — один з методів інформаційно-психологічного впливу

ПСИХОЛОГІЧНІ ОПЕРАЦІЇ: АМЕРИКАНСЬКИЙ ВАРІАНТ

ПРАКТИЧНО ЖОДНА ОПЕРАЦІЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ США НЕ ПРОХОДИЛА БЕЗ УЧАСТІ ПІДРОЗДІЛІВ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ. ВИСОКА ЕФЕКТИВНІСТЬ ЦИХ ФОРМУВАНЬ Є РЕЗУЛЬТАТОМ БОЙОВОГО ДОСВІДУ, НАБУТОГО В ХОДІ ЧИСЛЕННИХ ВОЄН ТА ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ

Сьогодні гарантування безпеки будь-якої держави стає все більше комплексним завданням й вимагає використання військових, політичних, дипломатичних, економічних, інформаційних та інших засобів боротьби. Збройні сили практично всіх розвинених держав світу мають у своєму складі спеціальні структури, які відповідають за інформаційно-психологічний вплив на військовослужбовців і населення супротивника. Приміром, у ФРН така структура представлена органами оперативної інформації, у Великобританії та Італії — психологічних операцій, у Китаї — пропаганди серед військ і населення противника

Проте найбільш потужний апарат ведення психологічних операцій мають Сполучені Штати Америки. Їхня висока ефективність у значній мірі пов’язана з тією увагою, яка приділяється цьому питанню військово-політичним керівництвом країни, а також гнучкою організаційно-штатною структурою та сучасним технічним оснащенням.

У ЗС США за організацію і ведення інформаційного забезпечення безпосередньо відповідає об’єднане командування спеціальних операцій (авіабаза Мак-Ділл, штат Північна Кароліна). Основним його компонентом є командування спеціальних операцій Сухопутних військ (Форт-Брагг, штат Північна Кароліна), яке в адміністративному відношенні також замикається на штаб армії.

Кожен вид ЗС країни має в своєму розпорядженні власні сили і засоби інформаційного забезпечення, проте найбільший потенціал у цій галузі — саме в сухопутних військ, до складу яких у мирний час входять регулярні частини та підрозділи інформаційного забезпечення, а також великі резервні компоненти, які знаходяться у високій мобілізаційній готовності.

Основними регулярними формуваннями психологічних операцій Сухопутних військ та одночасно ядром усієї структури сил психологічних операцій ЗС США є 4-а й 8-а групи інформаційного забезпечення. Обидві мають схожу структуру і мають у своєму складі штаб, штабну роту й по три регіональні батальйони інформаційного забезпечення.

ДОСВІД У СУЧАСНИХ ОПЕРАЦІЯХ

Висока ефективність підрозділів інформаційного забезпечення ЗС США є результатом бойового досвіду, отриманого в ході воєн, збройних конфліктів і контртерористичних операцій (Корея, В’єтнам, Гренада, Балкани, Колумбія, Філіппіни, Афганістан, Ірак, Лівія та інші). Практично жодна операція за участю ЗС США не проходила без застосування цих формувань. Об’єднане командування сил спеціальних операцій ЗС США постійно працює над удосконаленням форм і методів психологічного впливу, що відповідають конкретній обстановці й умовам застосування військ (сил).

Наприклад, зіткнувшись із низькою ефективністю проведення звичайних військових операцій (на тактичному рівні) для стабілізації обстановки в Афганістані, американське командування вирішило домагатися своїх цілей не «вогнем і мечем», а шляхом «завоювання сердець та умів» (hearts & minds) афганців. Для цього було організовано мобільні групи цивільних спеціалістів, які під охороною військових підрозділів займалися відновленням комунікацій та інфраструктури, надавали допомогу місцевому населенню й сприяли стабілізації обстановки в країні. Ці підрозділи отримали назву «команди по відновленню провінцій» (КВП). На різних етапах військової операції до кожної КВП входили від 50 до 100 військовослужбовців, а також майже 100 цивільних експертів і радників.

Завдання цих команд: забезпечення безпеки в регіонах; відновлення й укріплення впливу центрального афганського уряду в провінціях; моніторинг обстановки і сприяння владі на місцях у вирішенні інформаційно-пропагандистських та соціально-економічних завдань. Ці КВП було створено в провінціях Кундуз, Баміан і Гардез, а також у містах Джелалабад і Кандагар. До цієї програми приєдналася Великобританія, яка створила команди у місті Мазарі-Шаріф, а також Нова Зеландія та Німеччина, які взяли під своє крило колишні американські КВП у містах Баміан і Кундуз.

Успіх проведення операції довів, що й на тактичному рівні використання підрозділів психологічних операцій може бути досить ефективним. На стратегічному ж рівні підрозділи інформаційного забезпечення успішно діяли із самого початку проведення операції «Свобода Іраку». Щоб світова спільнота її підтримала, Пентагон основний упор зробив на цілеспрямовану роботу із представниками ЗМІ. Ексклюзивні права на висвітлення бойових дій було надано потужним інформаційним ресурсам — агентствам CNN і BBC. Крім того, журналісти «прикріплялися» до підрозділів, що брали участь у бойових діях (embedded journalists). У зону їх ведення було направлено кращих американських репортерів. Ефективність такого рішення підтвердилася в перші дні операції, коли в мережі Інтернет можна було в режимі реального часу спостерігати за наступом коаліційних військ із телекамер, встановлених на американських танках. Розраховували на те, що акули пера, які долають труднощі в бою разом із солдатами, не зможуть критикувати своїх, так би мовити, товаришів по службі.

Усього до бойових частин та підрозділів американської армії було «прикріплено» 662 журналісти, ще 95 перебували у британських підрозділах. Нова форма участі журналістів у інформаційно-психологічному забезпеченні, за оцінками західних спеціалістів, дозволила домогтися істотної підтримки бойових дій з боку громадськості країн коаліції. У другому десятилітті XXI століття психологічні операції, що проводяться збройними силами США, вийшли на якісно новий рівень. Поряд з такими традиційними методами, як друкована пропаганда, усна агітація, теле- і радіомовлення, американські фахівці почали активно використовувати сучасні технології соціальних медіа-мереж (Єгипет, Лівія, Сирія). Це дозволило значно підвищити ступінь ефективності інформаційно-психологічного впливу стратегічного рівня.

НА ОЗБРОЄННІ — НОВІ ТЕХНІЧНІ ЗАСОБИ

Структури інформаційного забезпечення ЗС США мають усе необхідне для створення нових технічних засобів інформаційно-психологічного впливу, також і зразки несмертельної зброї. Одна з відомих розробок — акустична гармата LRAD (Long Range Acoustic Device), названа «Єрихонською трубою». Гучність «труби» становить 150 дб (реактивний літак при зльоті видає 120, а 130 — поріг, при якому настає глухота). LRAD активно застосовували в Іраку при розгоні агресивно налаштованих демонстрантів.

Поряд із нетрадиційними технічними засобами досить широко застосовуються й звичайні. Так, в інтересах проведення психологічних операцій використовується безпілотний літальний апарат вертолітного типу S-100 «Камкоптер». Цей БпЛА, розроблений австрійською компанією «Шібель», може бути задіяний для поширення листівок, ретрансляції теле- і радіосигналу, ведення сеансів мовлення. Габарити S-100: довжина 3,11 м, висота 1 м, ширина 1,2 м. Фюзеляж апарата виготовлено з вуглецевого волокна з титановими елементами. У стандартній конфігурації S-100 здатний перебувати в повітрі з корисним навантаженням масою 35 кг протягом 6 годин. Дальність польоту без дозаправки становить 200 км. БпЛА може виконувати завдання за закладеною в нього програмою, а також за командами оператора.

Успіх Пентагону у проведенні багатьох операцій довів, що на стратегічному рівні основний упор треба робити на цілеспрямовану роботу із представниками ЗМІ

Крім нових зразків спецтехніки, американські військові ефективно застосовують і старе надійне випробуване озброєння. Приміром, у всіх великих конфліктах американці застосовували літаки психологічних операцій ЕС-130Е «Коммандо Соло», які входять до складу 193-го авіакрила сил спеціальних операцій Національної гвардії США (авіабаза Гаррісберг, штат Пенсільванія). Як показала практика, з їхньою допомогою завдання щодо деморалізації військ противника і цивільного населення вирішується значно швидше. З моменту свого створення 193-є авіакрило встигло проявити себе в більшості відомих гарячих точок. Так, 1994 року літаки «Коммандо Соло» використовувалися в ході операції на Гаїті, де з них велося мовлення, орієнтоване на військовослужбовців та цивільне населення. Психологічні операції за участю ЕС-130Е проводилися також на Гренаді, в Панамі, Югославії, Іраку й Афганістані.

ЕС-130J, сучасна модифікація цього літака, активно залучалася під час операції «Об’єднаний захисник» у Лівії. Як показав досвід застосування «Коммандо Соло», які практично не мають озброєння (у загальноприйнятому розумінні) за своєю бойовою ефективністю вони перевершують стратегічні бомбардувальники. Якщо в ході бомбардувань В-1В, В-52Н і навіть суперсучасних та дорогих В-2А «Спіріт» противники просто гинуть, то передачі «Коммандо Соло» трощили найголовніше — віру в ідею боротьби і майбутню перемогу, без якої будь-яка армія втрачає волю до опору.

Підготував Роман ВУС

ЛІДЕР ГУРТУ «ШАБЛЯ» ВОВА ГЕЙЗЕР:

«МІЙ «КАЛАШ» — ЦЕ ГІТАРА, МІКРОФОН — МОЯ ГРАНАТА. БРАТТЯ УКРАЇНЦІ, ЄДНАЙТЕСЯ!»

— Так ось ви який, Вова Гейзер, що будив мене кожного ранку на передовій, — після концерту, стрімко прямуючи у бік артиста, промовила Тетяна.

Несвідомо розвертаюся і стаю невільним свідком їхньої зустрічі. В очах зніяковілого музиканта — подив та нерозуміння. Лише привітна й широка усмішка дівчини у військовій формі за секунду підбадьорила і змусила його посміхнутися у відповідь. Ця дівчина — кавалер ордена «Народний Герой України», лейтенант медичної служби Тетяна Іваненко, яка витягла з-під ворожих обстрілів та врятувала десятки бійців.

Того дня вона була однією з тих, заради кого він завітав на концерт, а Вова — одним із тих музикантів, чиї пісні довгі місяці підбадьорювали її і давали їй сили триматися за найскладніших умов… У мирній столиці вони обіймалися, мов рідні, й пригадували свої історії з АТО. Вона, сміючись, розповіла, як пообіцяла собі колись розшукати й «розквитатися» з автором пісні, яку ставили на рінгтон практично всі її побратими і яка так безжально розбудила її, коли після безсонних ночей видалися такі довгоочікувані кілька годин тиші між обстрілами під Савур-Могилою…

Лідер гурту «Шабля» Вова Гейзер, автор офіційного гімну АТО, з перших днів російської агресії стояв пліч-о-пліч із побратимами у найгарячіших точках Донбасу. Його пісні стали справжнім знаменом української незламності й нескореності.

Нещодавно співак повернувся з концертного туру Луганською та Донецькою областями. Концерти пройшли у Щасті, Сєвєродонецьку, Попасній, Бахмуті, Авдіївці, Станиці Луганській, Торецьку, Вугледарі, Лисичанську, Мар'їнці, Волновасі, Маріуполі. Цей захід було проведено за підтримки Генерального штабу ЗСУ, Міністерства оборони України, ГО «УСПП», ТОВ «Перемога Рекордс». У рамках патріотично-мистецького проекту «Браття Українці» за десять днів разом із заслуженим академічним зразково-показовим оркестром Збройних Сил України Вова Гейзер давав по два концерти щодня у містах від Щастя до Маріуполя.

До «Народної армії» музикант завітав, щоб розповісти про проект, покликаний підтримати й об'єднати не лише Схід та Захід України, а й усіх небайдужих до долі своєї країни людей, а також про важкий рок, косуху, вшиті військові штани й відпрасовані чоботи, а ще про те, де взявся і ким був він, Вова Гейзер, до «Шаблі» та «Братів Українців»

— Вова, виступати з військовим оркестром наважиться не кожен співак, а поїхати з ним у спільний тур у район бойових дій — поготів. Як виникла ідея створити проект «Браття Українці»?

— Усе почалося ще 2014 року. Пісня «Браття Українці» була написана за місяць до подій у Криму та на Донбасі. Згодом на всеукраїнському форумі ветеранів та учасників АТО її обрали офіційним гімном АТО. Нам написали багато листів із передової, дякували за те, що пісня піднімає бойовий дух, що об'єднує таки Братів Українців.

Якось під час одного з концертів на Сході країни я помітив, що зал розділився навпіл: військові сидять в одній частині залу, а місцеві — в іншій. Стало прикро і подумалося: навіщо ж розділятись, адже всі ми — українці. Та коли ми заспівали одну пісню, другу, я помітив, що у залі почався якийсь рух: глядачі піднялися й потиснули один одному руки… Це найбільший прояв людського визнання. З'явилося бажання рухатися вперед, щось таке творити, що може об'єднати українців в усьому світі.

— Навіть найбільший патріотизм потребує фінансової підтримки. У вашому випадку, щоб просто довезти свою музику до слухача. Хто допоміг із організацією?

— Щоб здійснити запланований тур більше року ми оббивали пороги, поки нам не порадили звернутися в Генеральний штаб ЗСУ. Там одразу підтримали ідею поїхати в район проведення АТО разом із оркестром, щоб українська музика лунала потужно, щоб хлопці зрозуміли, яка насправді велика сила за ними стоїть.

Я щиро вдячний за допомогу у вирішенні надскладних завдань під час підготовки, старту проекту й усього туру Генеральному штабу Збройних Сил України, Міністерству оборони і зразково-показовому оркестру ЗСУ, зокрема полковнику Дмитру Дрозденку, полковнику Ігорю Биковському, полковнику запасу Ігорю Карпуню, майору Борису Школовому. За сприяння та фінансову допомогу щира дяка Президенту ГО «УСПП» Анатолію Кінаху, завдяки якому ми змогли придбати необхідне технічне й музичне обладнання. Ми дякуємо всім ЗМІ, які інформували суспільство про концертний тур Сходом України.

— Як довго тривала підготовка до туру?

— Творча підготовка — від ідеї до перших концертів — тривала півроку. Колосальну роботу здійснив колектив оркестру з аранжування й написання партитур для музикантів за творами гурту «Шабля». Я надзвичайно вдячний за професіоналізм усім музикантам оркестру, ансамблю народної музики «Святовид», солістам Богдану Бойченку, Ользі Яровій, Тетяні Кисляк, ведучій Анжеліці Шевчук.

Окрім репетицій з оркестром, перед виїздом на Донбас нам з Олегом Ткаченком, моїм помічником та продюсером проекту, довелося навіть пригадувати свою службу в армії. Разом з усіма ми стояли в строю, слухали інструкції, намагалися крокувати з ними в ногу... Завдяки такій організації й налагодженій співпраці з місцевими адміністраціями нам вдалося протягом десяти днів давати по два концерти щодня у різних містах Донбасу. Ми працювали в шаленому темпі, але жодного разу в нас не виникло проблем із розміщенням чи апаратурою. Приїхали — нас уже чекають. Взяли гітари — і погнали!

> *Усі «переваги» «руского міра» моя родина відчула ще за часів Другої світової, тому я, як ніхто, знаю, яку насправді руйнацію він несе*

— Станиця Луганська, Щастя, Волноваха, Авдіївка… Нині для більшості українців ці міста більш відомі за зведеннями штабу АТО. Чи самі не потрапляли під обстріли?

— Для мене ці міста асоціюються зовсім з іншим — із теплом і щирістю українців, які люблять та вірять в Україну. Наприклад, у Станиці Луганській привезли дві польові кухні, варили кашу, пригощали, дарували прапори зі своїми підписами. Знаєте, за роки війни нам дарували багато прапорів, але я досі пам'ятаю кожного бійця, котрий залишив свій підпис на синьо-жовтому фоні, їхні обличчя, посмішки, очі… На жаль, багатьох із них уже немає серед нас, але пам'ять про них живе й житиме у моєму серці та в серцях українців. Це найдорожчий скарб, привезений зі Сходу країни.

У Часовому Яру ми три дні жили в обшарпаному, пропахлому порохом приміщенні, але завдяки турботі місцевих жителів, які ставилися до нас із величезною повагою, частували смачнючими стравами, ми почувалися не гірше, ніж у п'ятизірковому готелі (сміється). Перед від'їздом, щоб віддячити за гостину, ми подарували їм кошик із жовто-синіми квітами. Люди плакали і казали, що для них ніхто ніколи такого не робив, що вони люблять та вірять в Україну.

— Але все ж таки перебування там, де тривають бойові дії, — це небезпека.

— Так, насправді, я лише можу уявити, як важко було військовослужбовцям, які нас супроводжували, адже російські найманці не припиняли своїх атак на українські позиції... Інколи ми просто дивом уникали ворожих обстрілів. Приміром, після концерту в тій-таки Станиці Луганській ми дізналися, що по ній стріляють із «Градів». А коли були в Авдіївці, нас прикривав загін снайперів.

Пізніше, по дорозі назад, ледве не потрапили під артобстріл. Їхали, як завжди, вночі, без світла, навпомацки. Було по-справжньому моторошно: снаряди пролітали мало не над головою, а від кожного вибуху здригалася земля... Я дуже пишаюся тим, що ніхто з шістдесятьох музикантів оркестру не злякався — всі дивилися один на одного мовчки. Разом ми — сила!

— Судячи з програми проекту, лише концертним туром він не обмежиться? Я читала, що ви плануєте організувати рок-фестиваль, зняти фільм, навіть створити реабілітаційний центр.

— Так, але поки що ми здійснили тільки перший етап нашого проекту «Браття Українці». Наразі триває підготовка до проведення другого, третього та четвертого. Незабаром відбудеться «Міжнародний мистецький фестиваль серед дітей та юнацтва» до Дня незалежності України і рок-фестиваль «Браття Українці», без жодних обмежень за віком чи стилем. Також у програмі нашого проекту — продовження всеукраїнського концертного туру з оркестром по військових частинах, полігонах, ліцеях та університетах.

— Чи вдалося вам на першому етапі проекту здійснити все те, що планували спочатку? Бачила: у вас багато фотографій з передової, мабуть, і на фільм уже назбиралося достатньо матеріалу?

— Так, ми вже відзняли понад 150 Гб відео та 3000 фотознімків із хлопцями, до яких їздили, з місцевими мешканцями. Відбираємо найкращі фото й організуємо виставку, адже люди, з котрими нам випала честь познайомитися на передовій, заслуговують на те, щоб їх знали в обличчя. У мене досі перед очима фінал кожного концерту в районі АТО. Усі підходять сфотографуватися, взяти автограф, молодь проривається до нас, лише військовослужбовці стоять збоку і чекають. Жодного разу ніхто з них не вибіг наперед, не продемонстрував свою силу чи перевагу. Їм ми приділяли особливу увагу.

Що стосується фільму, то робота над його створенням іще триває. Єдине, що можу сказати: він буде хроніко-документальний.

— Хто дивитиметься цей фільм? Чи показуватимуть його в кінотеатрах?

— Ми його повеземо містами України, покажемо в різних країнах світу, щоб люди знали, як українці боронять свою землю та як живуть на окупованій території. Для мене самого стало відкриттям, що, приміром, у Щасті чи Станиці Луганській за кілька кро-

Вова Гейзер в гостях у «Народної армії»

«З нами свята віра, з нами Бог і правда, і ми проти того, щоб брат ішов на брата…», — ці слова пісні «Браття Українці» були написані, коли ніхто й подумати не міг про війну з Росією

ків від домівок людей — «сіра» зона. Це велика біда. Пересічній людині важко навіть уявити, як люди там виживають і як у таких умовах бійці утримують позиції. Чи що відчуваєш, коли після обстрілу перебитий снарядом водогін залишає без води усе місто, як трапилося перед нашим концертом у Торецьку.

Коли ж під час нашого виступу подали воду й глядачі схопили відра, щоб зайняти чергу біля крану, ми зовсім не засмутилися. Навпаки, побігли допомагати військовим носити воду для міста. А зранку разом із ними пили найсмачніший у світі чай…

Ми повинні розказати світу про війну і про життя у прифронтових містах. Люди поза війною мусять знати, як їм пощастило, що, розплющивши очі, вони не бачать навколо руїн…

— У Сєверодонецьку вас запросили на місцеве телебачення. Я бачила цей ефір. Здивувало те, наскільки гарно обладнана студія і якою вишуканою українською розмовляє з вами ведуча.

— Ми були здивовані й дуже вражені цією зустріччю з молоддю Донбасу. Наскільки вони фірмові, європейські. Ці хлопці та дівчата є уособленням справжньої незламності й віри у свої переконання. Як виявилося, вони мали власне телебачення в Луганську, але через окупацію були змушені переїхати у Сєверодонецьк, де на тій самій частоті організували інше телебачення. Нині їхня хвиля — чи не єдина в регіоні, що просто між російськими ефірами проривається до українського слухача на окуповані території. Також вони організували курси української мови, які відвідують чимало місцевих жителів. Це радує: значить, молодь Донбасу тримає курс на Україну.

— Про що говорили поза ефіром? Що найбільше цікавить жителів Сходу України?

— Усі чекають закінчення війни, усі прагнуть миру! І це, я вважаю, головніше завдання суспільства. Мене здивувала директорка клубу в Торецьку — неймовірної вроди дівчина, активна і життєрадісна, в якої, як з'ясувалося, на руці й нозі протези. Її скалічив російський снаряд, який влучив у клуб. Але попри це, вона не здається, щиро допомагає людям і приймає артистів, які підбадьорюють наших воїнів та місцевих мешканців.

— Вашому гурту — всього п'ять років, проте ви займаєтеся музикою досить давно. Ким був Вова Гейзер до «Шаблі»?

— До того, як створити свій гурт, я грав і співав в інших творчих колективах, здебільшого це була «важка» музика. У 1990-ті, повернувшись з армії, грав рок, носив шкіряну косуху, у мене було довге волосся. Веселі були часи — нічого сказати (сміється). На гітарі я граю з 11 років — навчив мій вітчим дядя Вова. Крутий мужик був, дуже добра й порядна людина. За уроки музики вдячний йому безмежно.

Водночас я постійно перебував у пошуках самого себе. Награвшись у місцевих гуртах Рівненщини, де я виріс, підбив хлопців їхати підкорювати столицю. Ми жили ушістьох в однокімнатній «хрущівці», спали на матрацах на підлозі й підробляли де доведеться. За рік такого бурлакування усі здалися, і я залишився сам. Потім вісім років грав в одній зі столичних груп.

Перед створенням «Шаблі» пішов зі свого колективу і два роки нічого не писав, хоча пісні пишу з 20 років. А наприкінці 2013-го просто взяв олівець і записав одразу кілька пісень. Насправді я раніше ніколи не думав, що співатиму такі пісні.

— Двома піснями з них стали «Синку мій, синку» та «Браття Українці», які зробили ваш гурт відомим? Їх вважають пророчими, адже події, про які у них ідеться, на той час іще не настали.

— Так. «Браття Українці» була написана незадовго до окупації Криму, після трагічних подій на Майдані, коли про війну з Росією ще ні в кого не було й гадки. А коли ми записували її у студії, до мене зайшов звукорежисер і сказав, що з боку Чернігова до українського кордону рухається танкова колона. Це мене дуже зачепило… Ми записали її на одному диханні. У тексті є такі рядки: «З нами свята віра, з нами Бог і правда, і ми проти того, щоб брат ішов на брата. А якщо з війною — тоді начувайтесь, нас ніщо не зупинить. Слава Україні!» Бувало, що цю пісню на прохання бійців на передовій виконували по 5–10 разів поспіль. Вона досить містична. У її тексті жодного разу не лунає фраза «Браття Українці», однак ця назва, як і весь текст, прийшла до мене, я написав її на одному подисі…

Але першою піснею у форматі «Шаблі», яка для мене виявилася по-особливому пророчою, стала «Синку мій, синку». Вона народилася ще 19 вересня 2013-го. Тоді я не міг збагнути, чому в моїй голові звучить фраза: «А синко не йде до хати, на Майдані змордували злії кати...». Я довго шукав їй заміну і зрештою просто викинув слово «Майдан». Тільки після Революції гідності зрозумів, про що саме йшлося.

Цю пісню ми записали із всесвітньовідомим скрипалем, українцем, що проживає в Канаді, Василем Попадюком.

— Ви казали, що підготовка до туру нагадала вам про армію. Як служилося музиканту?

— Пробув два роки в Іркутську. Службу проходив в елітному батальйоні, був радистом, літав на Ту-16. Наш батальйон був єдиним у колишньому Союзі, де готували повітряних стрільців-радистів і командирів вогневих установок. Тому гурт «Шабля» — це не «Любе», а я — не Расторгуєв, який навіть не служив. Ми дійсно розуміємо, про що співаємо. Попри те, що з дитинства я був музикантом, в армію пішов сам. В один момент усе кинув і подався у військкомат. Хотілося випробувати себе. Служба, як служба. Вечорами під гітару співав Цоя, вшивав форму за тогочасною модою, прасував чоботи, щоб на них утворилися «стріли»...

— Ви — німець по батьковій лінії, по мамі — українець, а народилися в Казахстані. Як повернулися в Україну і звідки такий патріотизм?

— Так, моя родина по батьковій лінії — етнічні німці. Але довгий час вони жили на Дніпропетровщині, в селищі, де мешкала переважно німецька громада. Коли почалася Друга світова, діда за антирадянські гасла на 16 років заслали до Сибіру. Після приходу німецьких окупаційних військ у 1943-му мого батька з сім'єю відправили до Німеччини, а в 1945-му радянська влада їх відправила на спецпоселення в Пермську область, де вони жили до 1956 року, поки не були реабілітовані.

Та гонінь зазнала моя родина і по матері. Її «розкуркулили», бо мала невеликий маєток на Рівненщині.

Після повернення з табору дід довго шукав родину і знайшов її у Казахстані. А коли мій батько служив у Шепетівці, зустрів мою маму. Потім народився я, а згодом усі разом ми повернулися в Україну. Тут мене виховали і тут я зрозумів усі ті цінності, за які зараз ми боремося. Моя мама, до речі, свого часу займалася розшуком родин безіменних воїнів, які загинули на території України у Рівненській області під час Другої світової війни, тому й я не міг залишатися осторонь, коли в країні війна.

— Ваш батько зараз живе в Німеччині. Ніколи не думали переїхати до нього?

— Я був у батька, не раз подорожував Європою, але то все не моє. Я відчуваю, що маю виконати місію тут. Мене дратує, що російська пропаганда спрацьовує на недосвідченості людей, бреше про «загниваючий» Захід, який усіх згубить. Російські міфи неважко розвінчувати. Варто просто проїхатися європейськими країнами... Ті, хто насправді відчув усі «переваги» «руского міра», розуміють увесь його жах і хочуть його позбутися. Я знаю, про що кажу, бо усі ці «переваги» моя родина відчула ще під час Другої світової.

— Ви часто повторюєте фразу «ми переможемо», а що для вас насправді важливіше: мир чи перемога?

— Мир. Я поміняв би на нього і свою популярність, і гімн АТО... Мені, як і більшості людей, боляче усвідомлювати, що гинуть наші бійці, а години тиші — це найблагословенніший час. Про перемогу ж мають говорити ті, хто вже чотири роки поспіль іде до неї, — наші воїни, бо вони на неї заслуговують. Мій же «калаш» у цій війні — це гітара, мікрофон — моя граната. Я роблю все для того, щоб БРАТТЯ УКРАЇНЦІ єдналися заради миру на своїй землі.

Розмовляла Ольга МОСЬОНДЗ

ЖІНКА Є ЖІНКА:
ОРГАНІЗМ СКЛАДНИЙ, МЕХАНІЗМ НЕКЕРОВАНИЙ, ДІЇ НЕПЕРЕДБАЧУВАНІ

— Та, чоловіче божий, війна — це ж моє рідне діло. Я ж увесь свій вік воювався з... бабою. Лукерки моєї не знали?..

Сидю, було, я під повіткою, зубці до грабель тешу, а вона вийде на ґанок та як стрельне:

— Свириде!

Вірите, сокира в мене в руках сама собі тільки — стриб! стриб! стриб! Як на теперішню техніку, так чиста тобі «катюша». З нею я так напрактикувався, що ніяка війна мені ані під шапку. Наступати на Лукерку, щоправда, я не наступав, більше одбивав атаки, а воюватися доводилось мало не щодня.

Одного разу, в неділю, ми з кумом, ще й на достойне не дзвонили, не видержали: хильнули. І добренько-таки хильнули. Коли ось Лукерка з церкви!

— Держись, — кажу, — куме, битва буде! Якщо поодинці, будемо биті. Давай згуртуємось у військове соєдінєніє, бо інакше розгром. Перемеле живу силу й техніку! Утворили ми соєдінєніє. Тільки-но вона на ґанок, я зразу вроді як на «ура»:

— Що це ти по церквах до полудня товчешся?! Піп медом частує, чи що?

А кум з правого флангу заходить. Але тут у нас обшибка організаційна вийшла: рогачів ми не поховали. Ех! — вона за рогача — і в контратаку! Прорвала фронт. Ми з кумом на заранi підготовані позиції — в погрібник. Опорний, вроді, пункт.

Уже й пироги похололи, а вона все в погрібнику в окруженії держить. Сидю я за діжкою з сирівцем, куняю.

Кум і каже:

— Як знаєш, — каже, — Свириде, а я до своїх пробиватися буду. У моєї Христі теж сьогодні пироги.

— Дивись, — кажу, — куме, тобі видніше. А краще не ризикувати завидна, хай як смеркне.

— Що ти, Свириде, як смеркне? Та які ж смерком пироги?

Перехрестився кум і рвонув в н-ському направленії. І таки пробився в розположеніє своєї Христі. Щоправда, рогачем його таки контузило, але з ніг не збило!

А я аж до вечора в окруженії за діжкою з сирівцем просидів. Тільки ввечері улаcкавилась трохи Лукерка; підходить, одчиняє погрібника:

— Сидиш? — каже.

— Сидю! — кажу.

— Іди ж хоч галушок попоїж, а то охлянеш!

— Кинь, — кажу, — рогача, тоді вийду!

Було з нею й стратегії, й тактики. Де ми з кумом тільки не маскувались: і в картоплинні, і в коноплях. Та обнаружить, було, враз! Обнаружить — і витіснить! Та тіснить, було, аж до водяного рубежа, до річки. А ми з кумом плавати не вміли, стоїмо у водяному рубежі на дистанцію, щоб рогачем не дістало. Стоїмо, мокнемо.

А вона:

— Мокнете?! Мокніть, іродові душі, я з вас конопель натіпаю!

Кум і льотчик кріпкий був. Ас!

Трусимо ми якось кислиці з кумом. Повилазили на дерево й трусимо. А кислиця висока була, розложиста. Фашисти, кляті, зрубали її. Лукерка в пелену кислиці збирає. Трусили, трусили — ке, думаємо, закуримо. Люльки в зуби, кум огню креше...

Коли це знову як бахне:

— Знову за люльки!

Так ми з кумом, як стій, з кислиці у піке. Кум таки приземлився, хоч і скапотував, а я з піке — в штопор, із штопора не вийшов, протаранив Лукерці спідницю й урізавсь у землю! За півгодини тільки очунявся, кліпнув очима, дивлюсь: ліворуч стоїть кум, аварію зачухує, праворуч Лукерка з цеберкою води. Ворухнувсь — рулі повороту ні в руках, ні в ногах не дєйствують, кабіна й увесь фюзеляж мокрі-мокрісінькі...

— Живий, слава богу! — кум каже.

А Лукерка:

— Був би, — каже, — він живий, якби не моя кубова спідниця! Хай скаже спасибі спідниці, що затримала, — угруз би був у землю по самісінький руль глибини! Ех, льотчики, — каже, — молодчики!

Остап ВИШНЯ
(З оповідання «Зенітка», друкується зі скороченням)

ЦИТАТИ ПРО ЧОЛОВІКІВ, АБО КОРИСНІ ПОРАДИ ЖІНКАМ

Не дозволяй собі зненавидіти чоловіка настільки, щоб повернути йому каблучку з діамантом!

Сарі Габор

* * *

Усі чоловіки — чудовиська. Залишається одне — годувати їх трохи краще.

Оскар Уайльд

Чоловік уже наполовину закоханий у кожну жінку, яка слухає, як він говорить.

Френсис Бекон

* * *

Найкращий спосіб змусити чоловіка щось зробити — натякнути йому, що він уже застарий для таких справ.

Ширлі Маклейн

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Вийшов український аналог ляльки Барбі — Маруся. У комплект входять: її друг Іван, двоє дітей, хата, літня кухня, 2 гектари городу і отрута для жуків

* * *

— Чи вийдеш ти за мене заміж? — запитує молодик дівчину.

— Ні. Чоловік, за якого я вийду заміж, мусить бути відважним та кмітливим! — відповідає вона.

— А хіба ти не пам'ятаєш, як я врятував тебе, коли ти тонула?

— Ну так, відважним ти був, але це ще не означає, що ти кмітливий.

— А як ти гадаєш, хто човна перевернув? — скромно усміхнувся він.

* * *

Зустрілися дві подруги:

— Любо, ти так погладшала!

— Це я ще схудла. Бачила б ти мене місяць тому — я була точнісінько, як ти!

* * *

— Послухайте, Розочко! Якщо чоловік каже, що він прилетів на крилах кохання, це зовсім не означає, що він льотчик. Найімовірніше, він ще той жук!

А пам'ятаєш, Галю, які ми були молоді і красиві… Особливо я… А тепер ми такі старі й страшні… Особливо ти…

* * *

— Миколо, ти знаєш, я розлучаюся з дружиною. Вона вже шість місяців зі мною не розмовляє.

— Ти що, Іване, схаменися! Де ти ще знайдеш таку жінку?

* * *

Чоловік з дружиною йдуть повз аптеку.

Дружина зупиняється біля вітрини, на якій зображена змія, що обвиває вазочку.

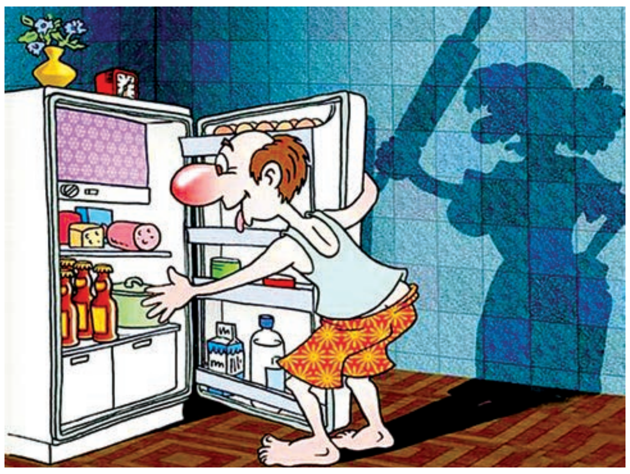
— Любий, поясни мені, що це таке?

— Твоя мама морозиво їсть.

* * *

— Милий, тобі вечеря сподобалася?

— Ти що, знову посваритися хочеш?

Сторінку підготувала Наталія КОЗАК

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— нежитлових приміщень складу інв. № 17 площею 758,1 кв.м та нежитлові приміщення складу інв. № 2 площею 608,9 кв.м за адресою: м. Житомир, просп. Незалежності, 61Г, військове містечко № 114.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

— майданчика з бетонно-тротуарної плитки площею 663 кв.м за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом». **Конкурсна документація включає:** заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через чотирнадцять календарних днів з дня опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати зв'язку із продовженням договорів оренди нерухомого військового майна, що перебувають на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— нежитлові приміщення складу площею 362,7 кв.м в будівлі інв. № 3 військового містечка № 1 за адресою: Житомирська обл., м. Бердичів, вул. Пушкіна, 88А.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

— нежитлові приміщення площею 43,8 кв.м в будівлі інв. № 391 військового містечка № 84 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 59.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

— нежитлові приміщення складу площею 196,8 кв.м в будівлі інв. № 113 військового містечка № 114 за адресою: м. Житомир, пров. 1-й Іподромний, 3.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

— майданчик з бетонним покриттям площею 37,4 кв.м військового містечка № 1 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 42.

Запланована дата оцінки: 30.06.2018.

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються поміткою «Згідно з оригіналом». **Конкурсна документація включає:** заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінки (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінки) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі м. Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Івано-Франківська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна

Назва об'єкта оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлового приміщення загальною площею 60,2 кв.м будівлі № 230 (магазин продуктів).

Місцезнаходження об'єкта: Івано-Франківська обл., Надвірнянський р-н, смт Делятин, вул. Авіаційна.

Орган управління: Міністерство оборони України.

Балансоутримувач: Івано-Франківська КЕЧ району (м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії, 14Г), тел. (0342) 75–07-10, факс (0342) 75-07-10.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єкта оренди для пролонгації договору оренди.

Балансова залишкова вартість будівлі станом на 01.04.2018 р. — 6402,0 грн.

Розмір земельної ділянки: 1497,84 га, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівлі (приміщення 60,2 кв.м).

Дата оцінки (дата, на яку проводиться оцінка майна): орієнтовна дата оцінки — 31.05.2018 р.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за № 699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінки майна за напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах цих напрямків, що відповідають об'єкту оцінки;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 р. № 769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 р. за № 937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в Івано-Франківську КЕЧ району конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 Положення);
— копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб);
— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;
— копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності;
— копія свідоцтв про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;
— конкурентна пропозиція;
— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежної оцінки майна, також і однотипного майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається у запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в Івано-Франківську КЕЧ району за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії, 14Г, каб. 20 (не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу включно).

Претенденти для участі в конкурсі надсилають (або подають) до Івано-Франківської КЕЧ району конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

На конверті необхідно зробити помітку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться об 11.00 на 15-й день після опублікування оголошення в Івано-Франківській КЕЧ району за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії, 14Г, каб. № 20.

Телефон для довідок: (0342) 75-07-10.

***

Івано-Франківська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна

Назва об'єкта оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення майстерні будівлі № 40 (двоповерхова) загальною площею 370,3 кв.м.

— нежитлові приміщення розчинного вузла будівлі № 41 загальною площею 88,4 кв.м.

Місцезнаходження об'єкта: м. Івано-Франківськ, вул. Макуха, 3.

Орган управління: Міністерство оборони України.

Балансоутримувач: Івано-Франківська КЕЧ району (м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії 14Г), тел. (0342) 75-07-10, факс (0342) 75-07-10.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єкта оренди для пролонгації договору оренди.

Балансова залишкова вартість будівель станом на 01.04.2018 р. — 85436,00 грн (в т.ч. 370,3 кв.м —77457,00 грн; 88,4 кв.м — 7979,00 грн).

Розмір земельної ділянки: 3,6 га, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівель (приміщення 458,7 кв.м).

Дата оцінки (дата, на яку проводиться оцінка майна): орієнтовна дата оцінки — 31.05.2018 р.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за № 699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінки майна за напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах цих напрямків, що відповідають об'єкту оцінки;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 р. № 769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 р. за № 937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в Івано-Франківську КЕЧ району конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 Положення);
— копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб);
— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;
— копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності;
— копія свідоцтв про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;
— конкурентна пропозиція;
— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежної оцінки майна, також і однотипного майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається у запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в Івано-Франківську КЕЧ району за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії, 14Г, каб. 20 до 16.45 (не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу включно).

Претенденти для участі в конкурсі надсилають (або подають) до Івано-Франківської КЕЧ району конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

На конверті необхідно зробити помітку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться об 11.00 на 15-й день після опублікування оголошення в Івано-Франківській КЕЧ району за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Національної Гвардії, 14Г, каб. № 20.

Телефон для довідок: (0342) 75-7-10.

***

КЕВ м. Чернівці оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Назва об'єкта оцінки:

— нежитлові вбудовані приміщення першого поверху (№ 1-116, 1-117) загальною площею 28,4 кв.м в будівлі (літ. Ц) лікувального корпусу (інв. № 13), військового містечка № 1.

Місцезнаходження об'єкта: м. Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернівці (далі — КЕВ м. Чернівці).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладення договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 30.06.2018.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за № 699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінки майна за напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах цих напрямів, що відповідають об'єкту оцінки;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 № 796, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 за № 937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в КЕВ м.Чернівці конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 Положення);
— копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб);
— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;
— копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності;
— копія свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;
— конкурсну пропозицію;
— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежної оцінки майна, також і однотипного майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

У разі виявлення недоліків під час рецензування звіту суб'єкт оціночної діяльності зобов'язаний усунути їх протягом трьох робочих днів.

Конкурсна документація повинна надійти у КЕВ м. Чернівці за адресою: вул. Українська, 43, каб. № 6 не пізніше 18 червня 2018 року.

Конкурсна документація подається в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що містяться в конверті. На конверті необхідно зробити помітку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться 22 червня 2018 року о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі м. Чернівці за адресою: м. Чернівці, вул. Українська, 43 (каб. № 2).

Телефон для довідок: (0372) 52-88-03.

***

Оголошується конкурс на заміщення вакантних посад у Науково-методичному центрі кадрової політики Міністерства оборони України

1. Начальник відділу науково-методичного забезпечення (проведення кадрової політики), ШПК — «полковник», посадовий оклад 8180 грн (т.р. — 46).

Умови конкурсу: можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра.

2. Молодший науковий співробітник науково-методичного відділу (психологічного вивчення особового складу), ШПК — «капітан», посадовий оклад 5640 грн (т.р. — 28).

Умови конкурсу: можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше 3 років (за наявності наукового ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу), повну вищу військову освіту відповідно професійного спрямування тактичного рівня за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра.

При відборі кандидатів на заміщення вакантної посади враховується наявність теоретичних знань та практичних навичок роботи на комп'ютерному технічному засобі (поліграф) та відповідну підготовку.

3. Науковий співробітник відділу науково-методичного забезпечення (проведення кадрової політики), ШК — «працівник Збройних Сил України», посадовий оклад 3735 — 5286 грн.

4. Науковий співробітник науково-організаційного відділення, ШК — «працівник Збройних Сил України», посадовий оклад 3735 — 5286 грн.

Умови конкурсу: можуть брати участь працівники, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше 5 років (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідно професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

5. Науковий співробітник науково-методичного відділу (психологічного вивчення особового складу), ШК — «працівник Збройних Сил України», посадовий оклад 3735 — 5286 грн.

Умови конкурсу: можуть брати участь працівники, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідно професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

При відборі кандидатів на заміщення вакантної посади враховується наявність теоретичних знань та практичних навичок роботи на комп'ютерному технічному засобі (поліграф) та відповідну підготовку.

Офіцери для в конкурсі надсилають такі документи (матеріали): рапорт, який подається особою офіцерського складу за командою; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; копії документів про науковий ступінь і вчене звання; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби; список наукових праць (винаходів).

Працівники для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали): заява; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; копії документів про науковий ступінь і вчене звання; службова характеристика; копія паспорта; копія ідентифікаційного коду; копія трудової книжки; список наукових праць (винаходів).

Дата проведення конкурсу — 12 липня 2018 року.

Термін подання документів — до 06 липня 2018 року включно.

Документи надсилаються на адресу: 03113, м. Київ-113, просп. Перемоги, 55/2, Науково-методичний центр кадрової політики Міністерства оборони України.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці за тел. 454-73-35.

***

Інформація КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна для визначення ринкової вартості для продовження договорів оренди, що обліковується на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Львова:

№ з/п	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлові приміщення №№ X, XI, XIa на 1-му поверсі житлового будинку № 117 (115) в/м № 1 для розміщення ремонту взуття	16,1	м. Львів, вул. Кн. Ольги, 1-5	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу: Можуть брати участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати його проведення (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (032) 255-74-80.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

За результатом конкурсу, що відбувся 26 квітня 2018 року по об'єкту оцінки № 1: нежитлове приміщення № 14 на 1-му поверсі буд. № 27 в/м № 135 за адресою: м. Львів, вул. Стрийська, 88 для розміщення їдальні, що не здійснює продаж підакцизної групи у військовій частині, переможцем визнано ПП «Леда».

***

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (із змінами) Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження нерухомого військового майна окремо від земельних ділянок.

Конкурс відбудеться 21 червня 2018 року о 10.00 за адресою: 03151, м. Київ, вулиця Народного ополчення, 5А, Головне управління майна та ресурсів, 3 поверх, кімната 405 (зал для нарад).

Об'єкти оцінки: лот (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 20 червня 2018 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу (вартість надання послуг, строк надання послуг, умови розрахунків (відстрочка платежу у календарних днях)).

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29 (із змінами).

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було оголошено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що підлягає відчуженню окремо від земельних ділянок протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03151, м. Київ, вул. Народного ополчення, 5А, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: (044) 271-39-16, 271-39-17.

Додаток 3

ЛОТ № 1

Перелік нерухомого військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

Лот	Найменування об'єкта	Місце розташування	Загальна площа, що підлягає реалізації, кв.м	Уповноважене підприємство (організація)
Лот 1	Нежитлові приміщення першого поверху будівлі № 47 військового містечка № 105	м. Харків, вул. 23 Серпня, 2А	88,4	Державне госпрозрахункове підприємство «Спецтехноекспорт»

Додаток 2

Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності ______________________________

Реєстраційний № _______
"___" _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))
Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)____
Місцезнаходження (місце проживання) ____

--------------- ---------------- ---------------- ------------------------
(телефон) (телефакс) (телекс) (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

"___"__________ 20___ р. ___________________________
(дата заповнення заяви) (підпис керівника)
М.П.

ВІТАЄМО!

5 червня свій день народження відзначив генерал-лейтенант
Руслан Борисович ХОМЧАК

Шановний Руслане Борисовичу, за відданість своїй справі, професійність та високі людські якості Ви заслужили глибоку пошану. У Вас велике серце патріота України і українського війська. Щиро бажаємо Вам щастя й радості в домівку, здоров'я і благополуччя родині, величезних успіхів, насичених кольорів життя, сили долати будь-які труднощі. Нехай усі негаразди та проблеми проходять повз, а ваше життя яскріє лише щасливими миттєвостями.

З повагою народоармійці

ВІТАЄМО!

Євгена Олександровича СТЕПАНЕНКА

полковника, начальника Військового інституту телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут, який нещодавно відзначив свій день народження.

Шановний Євгене Олександровичу, своїм відповідальним ставленням до служби, новаторським і творчим підходом Ви здобули заслужений авторитет у великому колективі.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, Господнього благословення, щастя, наснаги, сімейного добробуту і злагоди, хороших друзів, надійних помічників та нових досягнень у службі!

Нехай кожен день приносить Вам тільки радість, а життя Ваше буде щедрим та багатим на добро!

З повагою народоармійці

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

ВОДОГРАЙ ШИПІТ — ОДНЕ ІЗ СЕМИ ПРИРОДНИХ ЧУДЕС УКРАЇНИ

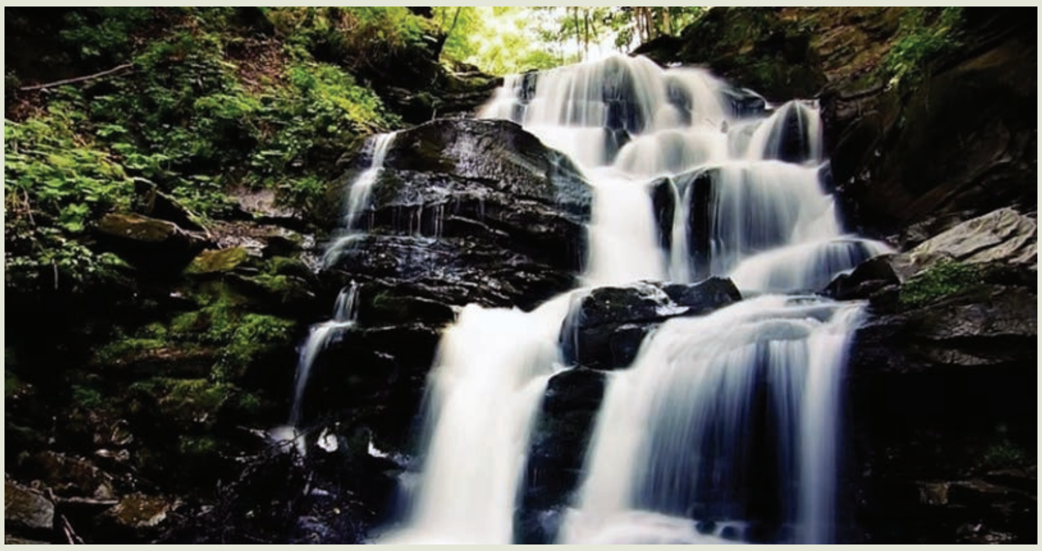
Лише українською мовою про водоспад можна сказати так ніжно: водограй… Погодьтесь, що це дуже поетична назва для стрімкої маси води, що часом «греблі рве», а від сили й потужності її струменів, бува, аж серце завмирає. Саме таким і є чарівний закарпатський водоспад Шипіт — одна з найкрасивіших природних пам'яток. Ця оригінальна назва водоспаду говорить сама за себе: коли підійдеш ближче до нього й прислухаєшся, то почуєш, як він ніби говорить із кожним із відвідувачів тихою мовою — шепотом. Так, кажуть, з приїжджими розмовляють гори — Українські Карпати!

Спадаючи з 14-метрової висоти, водоспад Шипіт розбивається об каміння і стікає не потужним потоком, а дрібними струмками. Тому він не гримить, як інші, а немов шепоче. Він не замерзає взимку та не пересихає влітку. Живить водоспад підземне джерело високо на горі.

Назву водоспаду пов'язують з легендою про хлопця на ім'я Шипіт, який був мандрівним музикантом і знав багато-багато казок, переказів і легенд. Він ходив від міста до міста, співав свої пісні, і не було для нього ні перешкод, ні кордонів. Скрізь раді були йому, скрізь приймали і любили слухати його розповіді. Мандруючи світом, Шипіт збирав життєві історії інших людей, і це було його найбільшим надбанням у подорожах.

Багато води сплило відтоді… Коли настав час залишати цей світ, Шипіт дійшов до краю, що став його останнім прихистком, і почув шум водоспаду. Тепер, якщо стояти біля водоспаду імені музиканта й уміти слухати, то можна почути всі ті історії, які знав Шипіт. Бо хто вміє слухати — той почує!

Артем РУДНИК

У Карпатах водоспад Шипіт струмить при підніжжі високої гори Гемби. Він міститься в ущелині річки Пилипець, яка є притокою повноводої Репинки (басейн Тиси). Тож скупавшись, наприклад, влітку в Шипоті, ви заразом похлюпаєтесь у водах поетичної Тиси

ЖИТТЯ НЕ ВІЧНЕ — ВІЧНІ ЦІННОСТІ ЛЮДСЬКІ

Цитати Ліни Костенко — невичерпне джерело мудрості для українців. Вони проймають до мурашок, змушують думати, відчувати, розуміти…

- Скільки нас, людства, вже є на планеті? Мільярдів шість? І серед них українці, дивна-предивна нація, яка живе тут з правіку, а свою незалежну державу будує оце аж тепер.
- Коли в людини є народ, тоді вона уже людина.
- І все на світі треба пережити, бо кожен фініш — це по суті старт. І наперед не треба ворожити, і за минулим плакати не варт…
- Люди, як правило, бачать світ у діапазоні своїх проблем.
- Чужа душа — то, кажуть, темний ліс. А я кажу: не кожна, ой не кожна! Чужа душа — то тихе море сліз. Плювати в неї — гріх тяжкий, не можна.
- У кожного своя пустеля і свої міражі.
- Віддай людині крихітку себе. За це душа наповнюється світлом.

«КАКАЯРАЗНІКАМ»

Хто бачить світ аж до окраїн,
А інший — тільки у вікно,
Хтось є життя свого хазяїн,
А іншому це не дано.

«Какаяразніки», звертаюсь
З таким проханням я до вас,
Достукатися намагаюсь
У ті віконця вже не раз.

«Какая разніца» — ніколи
Не вимовляйте ці слова,
Це вибір — рабство або воля,
Це є безправ'я і права.

Чи рідна мова, чи російська —
«Какая разніца» для вас,
Тому прийшло московське військо
І зруйнувало нам Донбас.

«Какая разніца», чи будуть
Чужі чи рідні нам церкви,
Якою там молитись будуть —
Чи мова рідна, чи Москви?

Тому й московські виростають
Собори в нас, немов гриби,
За наші гроші нас вбивають,
Привозять матерям гроби.

«Какаяразніки», це ваша
Тяжка непрощена вина,
Що сунуть окупанти «раші»
І не кінчається війна.

А ви чекали, що Росія
У лоно вас прийме своє,
І звали Путіна — месію.
От він належне віддає.

За нелюбов до України,
До її мови та «бендер»
Подарував він вам руїни,
Щоб ви жили у «сересер».

Нам не страшна російська мова —
Страшна агресія її,
Вона руйнує поступово
Усі традиції сім'ї.

Вона в усьому є загроза:
Зомбує мислення, думки,
Вліза в поезію і прозу,
В пісні, у звичаї, в казки.

Росія береже російське,
І кожен може підтвердить:
Нема церков там українських
І мова наша не звучить.

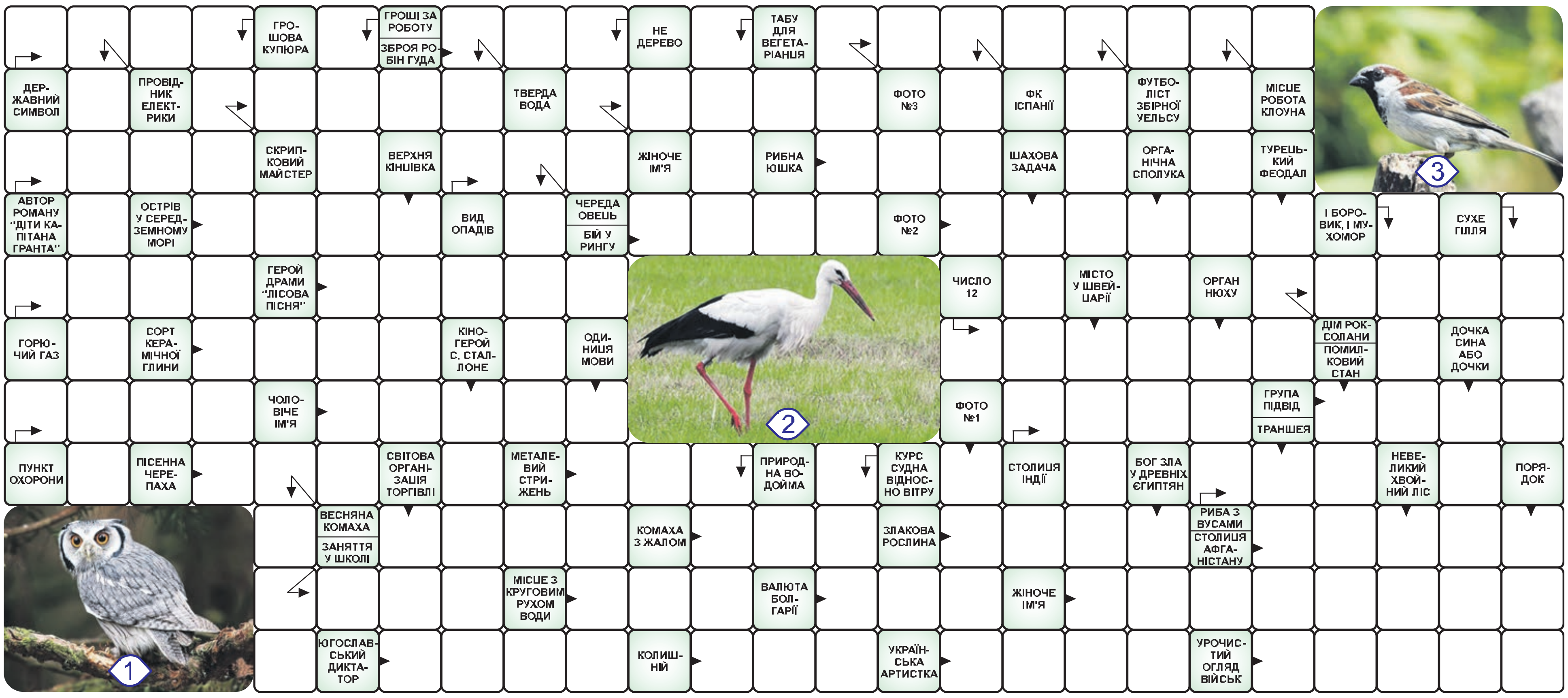
То будьмо, люди, вельми мудрі
І думаймо про майбуття,
«Какая разніца» — не будем
Цей принцип втілювать в життя.

Нам «рускій мір» несе чужинську,
Гонімо геть отих заброд!
Хто нищить мову українську,
Той нищить націю й народ.

Ми вас не підведем, герої,
Народ переконався вже,
Що рідна мова — вірна зброя,
Яка Вітчизну збереже.

Тож прищеплюймо змалку діткам
До мови рідної любов,
Хай розквітає, ніби квітка,
Одна з найкращих в світі мов!

Світлана ЖУК

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 30906 Замовлення 62370

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Роман ВУС, Руслан ТКАЧУК

Провідний літературний співробітник — Леонід ГНАТЮК

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Передплатний індекс — 68618

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004